



HEGEDŰS GÁBOR  
AHONNAN JÖTTEM...



**Hegedűs Gábor**

**Ahonnán jöttem**  
versek

Minden jog fenntartva!

## **Admonitum**

Magad útját járjad, ne próbáld másokét,  
ha eltévelyedsz ...lehet ...elnyel a sötét.  
(Hegedűs Gábor)

## AJÁNLÁS

### Kedves Olvasó!

Örömmre szolgál, hogy elsőként ajánlhatom e kötetet.

Hegedűs Gábor verseit olvasva akár egy régen várt találkozás részesei lennénk, amikor egyre csak beszél, beszél, két régi jó barát.

Meghitt közelségbe varázsolnak az őszinte szavak, előtörnek sorsunk nagy kérdései, ez a százszínű világ, melynek nem lankadó buzgalommal igyekszik költőnk megmutatni színét, fonákját, hozzáadva saját igenlését, tagadását, s nem ritkán kételyeit, kérdéseit, tanácsait.

Mint, egykor Egon Erwin Kisch, a száguldó riporter, mindig megújuló buzgalommal, új erővel keres, s talál új és újabb témát, eseményt, különös emlékeztetőket, rólunk, róluk a régvoltakról, nekünk.

Vajon ki lehet ez a költő, ki ily ismerős és könnyen eligazodó ebben a furcsa világban, hol oly mesteri keveréke gyűlt az idők során csúfnak, jónak, gyönyörűnek és gonosznak, tisztán ívelő és sötét láthatatlan utaknak, melynek szövevényében költőnk, úgy tűnik, határozott léptekkel halad kiszemelt célja, mondanivalója felé. Feltett kérdéseire sokszor tőlünk is várva az általa már sejtett választ, de sorai közt jól kiolvasható a génjeinkbe táplált örök kód is, a madáchi tanítás:

Részlet a „Te vagy ki védett” verséből:

te vagy ki védett megőrzött félve  
így nem történt semmi hát itt vagyok  
szakadék széléről nézek remélve  
szárnyaimmal egyszer repülni tudok...

Sokszor keres, s talál verseihez bátorítást, igazolást, lendületet nagy irodalmi elődjeinktől, ismert és kevésbé ismert kortársaktól, megidézte soraikat verseiben.

Számára nincs ismeretlen téma: napi szinten tud hírt adni, versben, világunkról, eseményeinkről, legyen az személyes, társadalmi, vagy „csak bulvár”.

### Ha lennék...

Ha lennék csillagvándor fenn az égen,  
hunyorgó fénnel, túl a messzeségen,  
hittel őrizném holnapom igazát.  
Megkövült tegnap, ma, csak emlék odaát.

Jó szívvel és szeretettel ajánlom Hegedűs Gábor szép és tartalmas kötetét!

**Haranghy Géza**  
**Príma díjas költő.**

## Ahonnán jöttem...

Ahonnán jöttem  
csillagképek  
időtlen időkre  
változatlanok  
fényesek halódók  
kicsik és nagyok  
ha időm lejár  
hozzájuk távozok

nem gyötörnek majd  
a lét árnyai  
csillogó fényem  
a napra vetül  
hisz csillag leszek  
a messzeségben  
mint pillangó száll  
a lámpa körül

ha visszatérek  
ahonnán jöttem  
csillagpajtások  
segítsetek  
jusson nekem is  
ott a térben  
hely idő fény  
hogyan boldog legyek

## **Amatőr rímfaragó ars poeticája.**

Olyan vagyok mint az a növény,  
mely lombja közt neveli virágát,  
hiába szép, hiába illatos  
nem láthatja őt a nagyvilág.  
Ha lehullott elfedi az avar,  
vagy magába zárja a sár,  
feledés homálya lassan betakar,  
mint mindent, engem is, magába zár.

## **A hit paradoxona**

Hol egykor bálvány állt helyette,  
most szobrot képet imád a nép.  
„Az úr adta, az úr elvette”,  
Istenem, micsoda különbség.

## **A remény**

Hullik, csak hullik egyre,  
az elsárgult diófalevél.  
Címzett, feladó egyiken se,  
a fa választ nem remél,  
(hisz nemsokára itt a tél)  
csak majd a tavasztól,  
ha újra ideér.

## **A tánc**

a tangó üteme átjárta testünk  
s a fények játéka oly tökéletes  
derekad ölelve táncoltunk együtt  
ott mindenki látta mily nemes  
arcod vonása s szemed tüzében  
elégni lett volna érdemes

## **A harangok most...**

fekete lepel s a szív is remeg  
a harangok most Rómába mentek  
a falikárpit hosszában reped  
égből peregnek keserű könnyek

csattogó korbács és nehéz kereszt  
töviskoszorú „ékíti” a fejet  
a közöny a gúny már el nem ereszt  
egy „ember” várja a sors végzetet

lázong a test de érti a lélek  
a messiás sorsa hogy elbukhat  
híd nem épül isten és embernek

most más a vágya más az akarat  
már csak egy ünnep a feltámadás  
hit nélkül csupán egy régi szokás

## **Nem imádkozom...**

nem imádkozom csak megköszönöm  
mindennapok kemény ütéseit  
keresztem vállamon az utam nyögöm  
emelt fővel járok csak most csak itt

teher alatt nő nagyra a pálma  
de teherből uram van már elég  
szavakból épül köröttem a lárma  
golgotai csendre nem vágyok még

silány szavak alázni akarnak  
kétes valóságot súgnak fülembe  
hamisak de igaznak látszanak  
kétely magjait ültetnék fejembe

nem imádkozom csak megköszönöm  
mindazt mit a sors megélnem enged  
tudom csupán a végtelen közöny  
amitől énem még oly sokat szenved

## **Az élet**

ma te mégysz majd el  
holnap valaki más  
világ harca  
a „vírus- tánc”  
mi mélybe taszít  
nem jön el ma sem  
– hiába a hit -  
a feloldozás

tesszük a dolgunk  
a néma csend is  
halkan kiált hogy  
több levegőt  
veszélyben az élet  
sors szabta átok  
fékeznek a hősök  
a növekvő temetőt

ima száll az égre  
mögöttes a szándék  
ha megsegítesz  
akkor jó leszek  
ívelt a pálya  
mammont imádva  
pénz a hatalom  
ami kell neked

feláldozod érte  
ha kell  
mindenedet...



## **Anyácskám... rád emlékezem**

anyácskám ízlelgetem ezt a szót  
mely oly sok örömet szépséget takart  
de érzem fájlalom a szörnyű valót  
mit a fiú elhinni nem akart

nem vagy már mit tovatűnni hagytam  
kimondatlanul maradtak szavak  
hála érzése bennem ragadt halkán  
suttogom magamban hiányzol anya

életet kaptam mit adtam cserébe  
szórtam a felemás válaszokat  
ma a csillagot raknám le eléje  
boldog időkből semmi nem maradt

sírodra virág most a köszöntés  
s talán néhány motyogott ima  
ha célba ért a bocsánat esdeklés  
felragyog az ég legszebbik csillaga

## **Megbékélve**

eltört mállott leszakadt  
gomb hát sej  
rózsaszín álmokkal  
a ködös holnapot  
nem érem el

csend süvít halálsoron  
nincs talpalatnyi hely  
veretes kapun át  
vár a pokol  
a lét nem érdemel

búzló hervadt szóvirágok  
most hozsannára fel  
ott hol vár a gálya  
utamat szél járja  
a csend majd átölel

## **Álomcserepek...**

Álomcserepek az úton végig,  
véresre sebzik meztelen bőrömet,  
ahogy lépdelek. Pedig csak a reménynek,  
hajtanám keblére megőszült fejemet.

## **Gondolatok a templom csendjében**

Csend van. Igazi süket, néma csend.  
Csak néhány öregasszony térdel idebent,  
mozog az ajka, de szó nem hallatszik,  
kulcsolt kezük padra támaszkodik.  
Talán a bűnök, most bocsánatot nyernek,  
hisz nem tették már rég, rá gondolni sem mertek,  
de meg kell békülni, hisz oly közel a vége,  
karnyújtásnyi csupán a halál közelsége.  
A megváltás? Jó lenne tudni végre:  
a feltámadás nem ígéret, s tenni érte,  
csak imádsággal lehet, vagy igaz étellel.  
Hidd el ez utóbbi, többet érdemel.  
Templom csendjében, magasztos pillanat,  
a csillanó nap bejut az üveg színei alatt,  
fénybe borít mindent, különös a fénye,  
mintha a mennyország nyílna meg előtte.  
Megtisztult lélekkel, de fáradt testtel,  
hiszed, hogy ezután csak jót cselekszel.

## **Álmod legyen...**

álmod legyen mint friss tavaszi szél  
mely nekem mindig csak rólad mesél  
mint vöröslő alkony a házak felett  
csendet ígér még szerelmes csendet

csendet ígér még szerelmes csendet  
mint vöröslő alkony a házak felett  
mely nekem mindig csak rólad mesél  
álmod legyen mint friss tavaszi szél

## **Alig van már...**

„Az írás lapjai betelnek:  
por és hamu! A hold kerek.  
Hallod, hogy hozzád énekelnek?  
Tisztábban mint az emberek.”  
Rigó Béla: Apokalipszis

alig van már tiszta ének  
port sodor a tél végi szél  
könyvem lapjai betelnek  
talán egyszer majd újra él

egy jobb világ hol az érdem  
szebb hangzású ének lehet  
megérem még azt remélem  
ti is rossz arcú emberek

csontot törni öklöt rázni  
taposni mindent ami más  
hit nélküli hitben élni  
csak te lehetsz a megoldás

csend őrjöng az éjszakában  
lázálmod mindig meggyötör  
égre küldött fohászodban  
nincs megnyugvás és nincs gyönyör

mond uram mért nem segítesz  
csak kérni kell Jézus szerint  
földi élet csupán egy teszt  
ami a jóra szépre int

lapok lassan elporladnak  
eltűnik ami látható  
álmok sem mindig hazudnak  
de csak fals ének hallható

alig van már tiszta ének  
port sodor a tél végi szél  
„az írás lapjai betelnek”  
remény... talán... még mindig él

## **Annyi minden...**

Annyi minden történhet „ma még”  
beszél a csend, néma a harsogás,  
hullámozó lélekkel, de élvezve rég  
mindent, mi az életben csodás.

Emberi léptékkal élünk „ma még”  
de körhintán ülve szédül a világ,  
aprócska rés, talán átférek én,  
a rozsdás élet-tű kicsiny fokán.

Árnyék csobban a gondolat-tó vizén,  
szellő játszik halk hárfa-dalokat,  
mint egy hitehagyott vénülő szirén,  
az ég ad fényként hozzá villámokat.

Fűszál hajlik, esőcsepp súlya nyomja,  
pillangó száll virágos rét felett,  
nem hagyhatom, hogy idő-rozsda marja,  
lassan elfogyó apró létemet.

Cikázó gondolat, mondatokat sejtet  
vénülő agyam eresztéke ropog,  
megélni a múltat, mit nem felejték  
felépítve rá egy szebb holnapot.

## **Dúl a háború**

dúl a háború  
dúl az érzelem  
vad csaták zaját  
hordozva bennem

minden képlékeny  
mit el nem érhetek  
szürkülő a lét  
zajok és csendek

váltakoznak itt  
élni oly csodás  
zaj nélkül a csend  
nyomasztó „varázs”

társaslény vagyok  
hiszem csak így lehet  
most élni akarok  
itt együtt veled

de dúl a háború  
frusztrált az érzelem  
mit haraggal csinálsz  
nem kell az nekem

nyugalom segíthet  
áttörni falakat  
majd újra építhet  
szétfoszló álmokat



**1996. május 29.**

testet szakító fájdalom  
légszomj küzdött gyilkos kórral  
anyám elment és itt hagyott  
nem törődve fájdalommal

sok éve de ma is hiányzik  
álomban sokszor megsimogat  
virágot hint a tavasz eléje  
majd eltűnik az álmfogat

hálám anya hogy lettem vagyok  
csak sírodra pár szál virág  
emléket idézve lázadok  
mily kegyetlen ez a világ

### **Kérded: mi legyen....**

Kérded: mi legyen ha egyszer meghalok,  
mit szeretnék én, el hova temess?  
Leginkább a tengerparton lennék,  
szikla, melyen napozni érdemes.

Nem nyugodnék kint a temetőben,  
hisz olyan hideg, színtelen világ,  
nap sem világít be, lemenőben,  
csak halott virágok illata száll.

Külsőség, mely nem szól az elhunytak,  
fontosabb, hogy mit mond a külvilág,  
márvány, gránit sírok sorakoznak,  
de akkor mondd meg: mért mű a virág.

Tudom, hogy én nem lehetek szikla,  
s végső otthonom a temető,  
jeltelen sír, valahol a sarokba\*,  
néhány virág, mi a síron kinő.

Ha akarod, hogy legyen rólam emlék,  
tégys követ a sírra, fejfa helyett,  
legyen kemény, alaktalan szikla,  
amilyen egykor én voltam neked!

## **Virágban minden...**

cinkelt lapokkal köszöntött az este  
virág nyílik itt-ott a domboldalon  
fázósan bújik párjához a fecske  
tavasz-tüze él már a kajszi-soron

virágban minden az éjszaka hideg  
lenyugvó napot a rigó üdvöli  
fűttye még hosszan száll és megremeg  
a táj ahogy a tavaszt újra éli

elmúlás után újra éled minden  
az aranyág és a jácint virága  
már szerelmet sóhajt szép szelíden  
párját keresi és megtalálja

minden élőlény ki most újra éled  
felejtí a tél hozta veszteséget

## **Egyszer talán...**

álomcserepeken járok  
mindenütt csak szóvirágok  
bűzös illat rothadás

törött gerinc görnyedt háton  
asztal alól asztalhoz vágyom  
megvető arcon vigyorgás

koncot vet a kéz a lábhoz  
csúszva-mászva sem találom  
eltaposott identitásom

akarat megtörni látszik  
cicomás szó tűzzel játszik  
kitörésért küzd a sorsom

sírok között kósza álmok  
szabadság éltet gulágot  
ellent lassít a szorongás

egyszer... talán... újra éled  
homály helyett ősi fényed  
megosztott Magyarországom

## **Zárójel nélkül**

„Apa, meghaltál.  
Anya, halott vagy.  
Tanítsatok meghalni engem is,”  
Pilinszky János: Zárójelben

anyám sem él már  
apám is elment  
árva maradtam  
most mit tegyek  
kihez forduljak  
ki ad ma választ  
kérdéseimre emberek

csillagok közt éltem  
ide úgy születtem  
értenem kell a holnapot  
pillanat varázsa  
tart itt a mába  
most csak élni tanítsatok.

## **Azok...**

üvölt a csend  
szó nem hangzik  
szóvirághoz  
talmi illat  
harminc ezüst  
elárultak  
azok kikben  
mindig hittek  
imádkozni  
kihez minek  
hittel élni  
hit nélkül is  
marad aki  
megmaradhat  
csend magányod  
vég nélküli

### **Vidulni kellene...**

mi az mi erőt ad ha fáradt vagyok  
hullámok háta már nem vonz nem vidít  
léghen szállni sem tudok nem akarok  
csak a csend zaja az ami boldogít

törött szárnyam gyógyul itt a porban  
távlatokat nyit a kósza képzelet  
verejtékkel vérrel küzdök a sorban  
keresztem súlyát cipelem hegymenet

vidulni kellene úgy igazából  
nótás kedvem hogyha visszatérne  
látnám a cél már nem is olyan távol  
hajrá pajtás szaporázni kéne\*

lépéseimet mondom most magamnak  
fáradt vagyok talán ez erőt ad

### **Az esély**

kapsz egy esélyt nem élsz vele  
mért hiszed hogy lesz egy másik  
nem mutat rád isten ujja  
sorsod fordul csendben ásít

## Térdepelve II

Oltár előtt kövön térdepelve,  
szemed a kereszten, elméd zajong,  
penitenciád ismételve,  
nyúzott ízületed bántón sajog.

Hiszed, bűneid megbocsájtást nyernek,  
csak a világ szemében lehetsz rovott,  
lázado lelkedben szavak nem lelnek,  
reményt, csak fuldokló kárhozatot.

Tudod, a két világ ott lakik benned,  
tiéd a fény, de tiéd a kárhozat,  
zsolozsma, melyet meg kellene tenned,  
de szabad lelked lázadva tagad.

Tényleg ezt akarta volna a fiú,  
ki a szeretet magvát hintette el?  
Mivé lett a tanítás, a sok hiú  
váltja garassá a csodás érmeiket.

Mormolod csendben, mit kiszabtak rád,  
várod, hogy szívedben legyen nyugalom,  
de érzed, ez egy egészen más világ,  
fény játszik a színes üveglakon.

Csak a csend az, mi nyugtatóan hat,  
ha penitencia a végére ér,  
bár lüktet a térded, fáj a derekad,  
Biztos lehetsz, megfizettél mindenér\*



## **Te vagy ki védett**

te vagy ki védett megőrzött félve  
talán az utókor hálás lesz ezért  
nem suhantam a lejtőn a mélybe  
így sem koszorúzza homlokom babér

törött szárnyakkal álmokban hinni  
nem biztos hogy az ötlet időszerű  
sziszüphoszként sziklát hegyre görgetni  
eredmény a végén mindig keserű

júdás faj támad a renegátra  
utóbbi pedig tudd hogy én vagyok  
előre kettőt és négyet hátra  
új zenére várva csak topogok

te vagy ki védett megőrzött félve  
így nem történt semmi hát itt vagyok  
szakadék széléről nézek remélve  
szárnyaimmal egyszer repülni tudok

## **Valót szaggat...**

valót szaggat már a métely  
hörög a csend zaj dübörög  
két lábon jár itt a kétely  
szabadon az ég sem dörög

birka vére Ábel vére  
keveredik a föld pora  
issza be és mondd mi végre  
van ily kegyetlen fintora

létnek botnak mi lesújtott  
istennek tetsző áldozat  
végére tett végleg pontot  
a karaván tovább haladt

nem változott meg az ember  
főnix módjára újra él  
dúló haragja mint a tenger  
megfeszítve jajgat a szél

hitet hazudik hitetlen  
elrejtve éles az acél  
törvény mit alkotott isten  
csak a liturgiában él

## **Törött rácsok közt...**

úgy érzed, csak kihasználnak  
ha nem kellesz sutba dobniak  
nem mesél fiának senki  
rólad ki csak van de nem kell  
sem a jövőnek, sem a mának

az érzésed lehet téves  
fallal zárva lelked agyad  
törött rácsok közt repülnek  
a tarka álom madarak  
röptük rövid tétova marad  
béklyó ott benn szilárdan tart

vesd le a koszos régi göncöd  
bonts falat tépd ki a rácsot  
szakíts béklyót repüljenek  
álmaid és élj a mának,  
fényben kint emberek várnak

láss bár szemed bántja a fény  
hezitál az ész túl nagy a zaj  
bezárva éltél most még zavar  
sok szem mely téged néz... ne félj  
hisz az élet csodaszép  
tartozol ennyivel magadnak

## **Szikla voltam egykor...**

szikla voltam egykor igazi gránit  
ma már töredezett apró kockakő  
fogyó életből nem tudom mi vár itt  
lehet hogy csillagfénnel jön csak elő

koptat az élet szilánkot pattintva  
egyre sűrűbben és nagyobb darabot  
mi marad belőlem ott a homokba\*  
eltűnők egyszer ha időm elfogyott

szobor már nem leszek de utcakő sem  
mert mindkettőhöz túl apró vagyok  
ha megmaradok azt talán megérem

hogyan befogadnak majd ők a nagyok  
s mondják egymásnak ó de szép darab  
kavicsnak kicsi de porszemnek túl nagy

## **Csak a fák tudnak**

„Egy nyár állott ott, néma pusztasággal,  
mint halott sas madár az Égre szállva,  
állt ott a múlt halott, bús magánya.”

Haranghy Géza: Az út mentén

állva meghalni csak a fák tudnak  
érchagon zúgó szép ígéretek  
kétes a jövő mondd lesz-e holnap  
egyszer elmegyek talán fa leszek

ha a hegyek fölött a szél süvít  
vad dühvel tépi szaggatja a lombot  
az élet bennem is a fákkal nyüszít  
hisz érző vagyok nem pedig robot

hisz érző vagyok nem pedig robot  
az élet bennem is a fákkal nyüszít  
vad dühvel tépi szaggatja a lombot  
ha a hegyek fölött a szél süvít

egyszer elmegyek talán fa leszek  
kétes a jövő mondd lesz-e holnap  
érchagon zúgó szép ígéretek  
állva meghalni csak a fák tudnak...

## **Sz... mint szerelem**

Belső hangom szerelmet dalol,  
magába zár az ősi érzés,  
szállni, repülni fenn valahol,  
szemsugáron csillan a napfény.

Isteni ujj simogatja lelkem,  
argentín tangó az egész világ,  
romantikus vágyak cikáznak bennem,  
mire véget érnek, időm lejár.

## **Sebet hagyni...**

sebet hagyni nem tudok nem szabad  
a másik ember sem törött szárnyakat  
érdemel hagyd repülni várja a lég  
csak óvón figyeld felszabadult röptét

apró jelek s neked érezned kell  
ha ott a légben nem neked énekel  
nem akar téged és lelki sebeket  
fáj nagyon de engedd el ha szereted

## **Rekviem egy hajléktalanért**

Utcai pad volt az „édes” otthona,  
szatyorban holmija, az a párnája.  
Mégfagyott a hideg, téli éjszakában,  
csak pársoros hír volt reggel az újságban.



## Paradoxonok

Lassan téptem le a takaró fátylat,  
sötét üresség vett akkor körül,  
nem láttam, csak távlat nélküli vágyat,  
érzés nélkül a lepel, a földre kerül.  
Fagyos hevület járja át testem,  
lelkem remeg, a fogam vacog,  
iszonyú érzések kavarnak bennem,  
élet és elmúlás, paradoxonok.  
Halott életek csokorba kötve,  
élettelen vágyak tömkelege,  
megtépett élet egy csúnya világban,  
csak kiégett lélek üzenete.  
A fátyol, mi lassan földre hullott,  
takarta el eddig a borzalmakat,  
tépett testek, vérző lelkek sora,  
jelölte ki számomra a végső utat.  
Visszatakarnám, mit láttam eddig,  
de a kíváncsiság hajt egyre tovább,  
egy-egy darabot kiszakítva, meddig  
viseli a lélek ezt a nagy csatát?  
Add fel! Az ürességből vad nevetés hallik,  
a végső harchoz nem lesz már erőd.  
De dacos lelkem tovább csatázik,  
még nagyobb erővel, mint azelőtt.  
Megtöröm-e majd végzetes átkom,  
kiszabott karmám majd elenged-e?  
Ha megtöröm végre, boldogan kiáltom,  
győzött az ember szeretete!

### **Patched up peace**

Öskövület lassan a „béke” szó,  
vonszolják terhüket a fáradó,  
Földlakók. A jóslat, a dogma, a hit  
csak árnyékolás. Majd eltűnik  
az eljövendő apokalipszisban.  
Isten szól: ember! Én megmondtam.

### **Nem kérek...**

Nem kérek alamizsnát  
odadobott koncot,  
nem csinálhatsz belőlem  
szó nélkül bohócot.  
Ez a gyakorlatod  
nem lehet örök,  
beleszól az ég is:  
villámlik, mennydörög.

### **Nélküled**

Az állomáson, még kacéran visszaint,  
az emlék, mely oly friss, oly remek.  
A vonat hosszú fűttye mi visszahív,  
a valóságba, de már csak nélküled.

## Mint óriási lepkeszárnyak...

„Lecsukott zsalu-levelek  
homályán, itt ülök én,  
varasodnak a zöld lapok,  
repednek, dőzsöl a fény”

Nagy László: Amikor nincs kegyelem

tudod te mi az a kegyelem  
ki adja és vajon kinek  
minek ha harc dúl kegyetlen  
vért izzadva lázad itt bennem  
az ész és az értelem

mint óriási lepkeszárnyak  
ha az emlékek megrohannak  
úgy takarnak be az árnyak  
vért izzadva lázad itt bennem  
az ész és az értelem

tavaszt látnál a láthatáron  
a szürkeség látod barátom  
színesre vált kint a világon  
vért izzadva lázad itt bennem  
az ész és az értelem

mert hiányzik már a tüzes hajnal  
virágillat sok madárdallal  
az értetlenség halál nekem  
vért izzadva lázad itt bennem  
az ész és az értelem

talán egy tavaszt megengednek  
a fennlakók az istenek  
kik minden harcot elsöpörnek  
szépet látok nem lázad bennem  
többé az ész és az értelem

## **Mint fogyó hold...**

kárhozott lelkek hullnak pokolra  
ilyen opciók ma nincsenek  
csak pénzért vett feloldozások  
s nevetnek rajta az istenek

kántált imák moraja hallik  
sötétség ül tort a fény felett  
látóhatár is ködben úszik  
az igaz szó már nincs veled

mint fogyó hold az ég sarkában  
kondér levesen a zsiradék  
oly vékony és tűnik el sorban  
ki igazságért majd síkra lép

mennyország csak édes mákony  
pokol tüze benned lakik  
véget ér lassan egy álom  
az ég is csak csendben lapít

## Mit a múltó idő...

visszatekintve emlékeim sora  
sorjáz képzeletem idegrostjain  
barázdákat szánt az idő vasfoga  
hogyan jutok majd túl a szirtek ormain

mit a múltó idő öregség okoz  
az itt is ott is fájó ízületek  
a jókedv mit néhány sikerem okoz  
repítenek tova mint pajkos szelek

talán még nyílhat nekem is virág  
boldog napokat kínálhat sok hajnal  
viharos zugoktól terhes világ  
elkerül és csak a széppel jóval

találkozom érintve bájait  
s ha időm egykor végleg lejár  
a szeretet majd oda átsegít  
hol őseim várnak a kapunál

számvetés készül... még nincs itt az idő  
mert úgy érzem van még pár év nekem  
lassan alkonyodik este ha jó  
sok déjà vu érzés játszik velem

most emlékeim végtelen sora  
sorjáz képzeletem idegrostjain  
barázdákat szánt az idő vasfoga  
míg utazom életem hullámain

## **Állj meg egy pillanatra...**

1849. október 6. emlékére

Ember! Állj meg egy pillanatra  
hajtsd meg fejed, emlékezz.  
Aradra, a vértanúkra, kiket  
Haynau kivégeztetett.  
A nemzetnek is szólt e döntés:  
meghódolsz, vagy pusztulni fogsz,  
titkon a szívekben élt a remény,  
látták a biztos trón meginog.  
E maroknyi nép akkor megmutatta,  
csak a túlerő előtt hajtott fejet,  
császár a cár gőgös szövetségben,  
taposta el a szabad szellemet.

Magyar vagy? Állj meg egy pillanatra,  
tiszteld meg ezzel népünk hőseit.  
Ha kell, hazádért vedd válladra:  
szabadság nehéz, de édes terheit.

## **A döntés a tiéd**

Dönthetsz úgy, hogy az életed szemét.  
Élhetsz úgy, ha egyszer majd véget ér,  
hiányod érezze, mind aki szeret,  
döntés a tiéd, most jól mérlegeld.  
Számodra melyik életforma fontos:  
lehetsz züllött, bitang, gengszter is talán,  
kire felve néznek, gyűlölik igazán.  
Lehetsz az is akit mindenki szeret,  
ki nem tagad meg mástól egy falat kenyeret,  
ha tud segít, ha nem megpróbálja azt,  
hogy ne legyen a jótett csak égi malaszt.

Dönts hát ember, akaratod szerint:  
válaszd az életet, vagy a földi kint.

## **Carpe diem**

nyílik az ajtó résnyire  
tavasz látod betér ide  
te várod hogy igézete  
érint közeleg a vége  
létednek múltó pillanatot  
sok-sok napot megéled még  
mely új vágyat álmod hozott  
remélsz mielőtt véget ér

## **Bezárva...**

bezárva elzárva megsebezve  
most gondok halmazán át lépkedek  
talán az álmok szélnek eresztve  
fals hangon még bennem énekelnek

üvegcserepek az út porában  
rajtuk néha még megcsillan a fény  
mert ott az eltűnt idők honában  
dereng a szerelem féltés remény

hogymint újra hihetek benned május  
szerelem élet mint sokszínű virág  
sorsom is mint jó szamaritánus  
hagyja hogy élvezzem az illatát

bezárva de gyógyuló sebekkel  
még gondok halmazán át lépkedek  
álmok valóság kevert képeivel  
hit nélkül de már melletted leszek



## Csend van...

Csend van. S én némán figyelem  
belső énem apró rezdüléseit,  
törölve mindent, mi bántott, zaklatott,  
csak a lelkem hangja az, mi lelkesít.  
Őrült világ kavargog köröttem,  
de kívül marad zárt világomon,  
az érzés, mit annyira szerettem,  
halványulni látszik e napon?  
Óh, nem. Mégse. Nincs az az erő,  
mi elszakíthat tőled, jól tudom,  
de bármikor jöhet ború és eső,  
érted a zivatart is vállalom.  
E magányban csend üli a lelkem,  
belső képernyőm is felragyog,  
megmutatja, merre kell most mennem,  
az enyészetnek nem áldozhatok.  
Mint egy térkép, úgy van most előttem,  
közös utunk sok mérföldköve,  
szeretet érzése tör fel most belőlem,  
repülnék hozzád, hogyha lehetne.  
De marad a csend. Én némán figyelem,  
énem nyugtalan rezdüléseit.  
Az út tiszta. De magányos lelkem,  
megváltásban most reménykedik.  
Megváltást csak a szeretet adhat,  
ha átölel majd újra két karom,  
édesebbet ember nem kívánhat,  
tovatűnik minden rossz napom.

## **Egy kócos kis pillanat...**

egy kócos kis pillanat  
feltűnt életem egén  
majd nevetve elszaladt  
hátramaradt a remény

cinkosan kacsintott rám  
legyintve a pillanatra  
ha látod éld meg kiskomám  
enyészet... nézd... elragadja

pedig csak pillanat a lét  
múló emlék szépen sorba  
múltban élni esztelenség  
a jövőt még köd takarja

ragadd meg ha feltűnik  
sok pillanatból áll az élet  
mit elengedsz az eltűnik  
újra élnéd de nem lehet

talán egyszer nagy sokára  
rég emlékeid között  
feltűnik egy villanásra  
s hoz majd némi örömet

egy kócos kis pillanat  
feltűnt életem egén  
majd nevetve elszaladt  
hiába üldöztem én...

## Elmúlik egyszer...

„Jó emberek, kik kofferemben túrtok,  
higgyétek meg, munkátok hasztalan:  
a kontrabanda, melyet nem találtok,  
a kontrabanda a fejemben van.”  
Faludy György: A német határon

csomagom helyett tudom agyamban  
szeretnél turkálni de nem lehet  
előtted így titokban maradnak  
mit elmém elrejtene engedett

rossz helyen keresnéd a délibábot  
hisz csomag-kapcsolat nincs még ide  
álmodni jó de soha nem találod  
hol fúj ma épp a lázadás szele

sodor az áradat sziklákat morzsol  
hosszanna szól egyre halkabb a hang  
kántált ima ma pokolra fordul  
repedt hangon szól a lélekharang

recsket vetít elénk ma e század  
letűnt diktátor szelleme kísért  
agyamban elrejtett álmok és vágyak  
a fászlizott szívem ezért merész

turkálni szeretnél tudom agyamban  
de le kell mondanod az élvezetet  
rejtve maradnak bárhogya is szeretnéd  
a vágyak álmok képek üzenetek

elmúlik egyszer a turáni átok  
egymásra talál az ősi és az új  
sámán dobok kérnek új országot  
a régi helyett mi a porba hull

## **Egy dal szól csendben...**

levetkőztem előtted „meztelenre”  
kitártam lelkem apró bugyrait  
örültem a sors csodás véletlene  
majd újra vágyni repülni tanít

rosszul szólt akkor az elfáradt hangszer  
hamis dallamot kreált a hangzás  
bár eljátszottam újra még ezerszer  
megtört a csodának látszó varázs

létben az esély mindig oly parányi  
tört agyak szikrája száll a szélben  
vágyni, vágyni és mindig csak vágyni  
eltűnik a cél a messzeségben

megcsalt elmém háborogva zendül  
rázhatná öklét a fényes egekre  
hibát csak az én készülékem szül  
csendét generál zajos végtelenre

esélyem elszállt most eljátszottam  
rosszul szólt a dal hamis a gitár  
döbbenet hangja dübörög agyamban  
dal szól a csendben: Istenem de kár...

## **Algyő, a „Tisza virága”**

Itt élek, de nem itt születtem,  
nagyközség ez a Tisza mellett,  
nem mozdulok, eljárt felettem,  
a fránya idő, gyorsan lepergett.

Kanyargó Tisza oly közel van,  
de most János\* védi a falut.  
Ártéri fák hűvös lombjában  
madár dalol és szól a kakukk.

Poéta léleknek igazi mennyország,  
ihletet adó igazi csoda,  
művészetnek élő mai valóság,  
a simuló, áradó folyó, a Tisza.

Írom én is a magam igazát,  
rövidül a lét, szűkül a csoda.  
Algyő, a sokadik otthonom már,  
e nagyközség a „Tisza virága”.

Itt élek, de nem itt születtem.  
Ítéletet, ha egyszer véget ér,  
talán itt mond az idő felettem:  
ki itt él akkor, majd erről mesél...

János\* (Nepomuki Szent János)

## Az öreg hegedű

Öreg hegedű szól nyikorogva,  
kikezdte már az idő vasfoga.  
Egy érintés és szakértő kezek,  
lelnek hangot, mi úgy tűnt, elveszett.

Újra szól már szebben, mint valaha,  
csodás zenék serege, dallama,  
szólal meg most az öreg szerszámon,  
elmúlt emlékek, szerelmek, zsoltárok.

Megéred te is egykor barátom,  
homok lepereg eltűnik sok álom.  
A múltó idő feletted is eljár,  
Szíved húrja értő kezekre vár,

Hogy előcsalják azon hangokat,  
melyek érzéseidben bennragadtak.  
Újra „koncert szinten” szóljon a zenéd,  
feledd a múltat, s várd a jövőt még!

Ha mindez megtörténik egykor veled,  
érteni fogod ezt a versemet.  
Megérted akkor az öreg hegedűt,  
mi elhanyagolva tokjában feküdt.

Újra élsz, feledve minden rosszat,  
legyintesz, ha látod a mocskokat.  
Az élet szép, ne feledd, barátom,  
élj soká, hidd el, szívből ezt kívánom!

Hisz újra szól már a vén hegedű,  
ifjan, boldogan, nem nyikorogva,  
érti a dolgát, ki megszólaltatta,  
hisz csodás zenét játszik ma rajta.

Nem tudom, a zenét mikor adják fel,  
de jóban és szépben mindig hinni kell.  
Szeretet a legszebb szó a világon,  
szeress hát, míg élsz, kedves barátom.

## Absztinens

Lehet, hogy poharam megtöltöm újra,  
hogyan érezzem az élet ízeit,  
néhány pici korty, mert megvadulna,  
bennem, mi másoknak könnyű élvezet.

Mámor világa nem az én világom,  
hisz az ital, tudom, nem nekem való.  
széttört álmom, a kopott gitárom,  
hangja mellett még összerakható?

Aprócska álmok, hiú remények,  
fogyó éveim csodás alkonya,  
az élet csodája, múltó mákonya,  
mind a szépről s a jóról mesélnek.

Jövőt építetek a vágyam tervezé.  
Nem kell ital! A víz is megteszi.

## **Augusztus 20. margójára**

mit ad nekünk az augusztusi nap  
új kenyér illatát a hit szeletét  
áldást osztogatva szenteli a pap  
rövid életünk új friss kenyerét

István királyunk vaskézzel tűzzel  
emlékét ünnepli augusztus húsz  
népet új hitre készítve fel  
szentté avatta őt a magas klérus

fohászunk száll benne létünk a fontos  
a mindennapit ma is add meg nekünk  
bár lehet ruhánk rongyos vagy foltos  
ha kenyerünk van már nem éhezünk

mit ad ma nekünk a roppanós cipó  
varázsa bizony elgondolkodtató

ajánlás

herceg sok embernek ma kenyér sem jut  
a világ kegyetlen s nagyon beteg  
empátia szál csak ünnepekkor fut  
szűnik ahogy múlnak az ünnepek  
nekik is add meg a mindennapit  
csak hitből senki nem élhet meg itt



## **Bogárlét margójára**

érzi a veszélyt  
mégis megy tovább  
roppan a talp alatt  
egy kicsi bogár  
kitinpáncélja  
ennyi volt a léte  
nem figyelsz rá  
de a helyébe  
képzelné magad  
bizony nem mered  
embernek alkotott  
sorsod bogár helyett  
mégsem tiszteled  
az életet

ha bogár lennél  
az egy másik élet  
egy nagy talp alatt  
gyorsan véget érhet

## **Ha tényleg leszállna...**

„Mellemet nyomta nehéz álom,  
gyémánt fénnel szememet sütötte:  
láttam egy angyalt fõnn a dombon  
tüskés akácosban megkötözve.  
Nagy László: Az angyal és a kutyák

ha tényleg leszállna földre egy angyal  
és boldogságot hintene feléd  
értenéd-e egyszerű szavakkal  
milyen gyönyörű ez a földi lét

hó tiszta lélek feléd ragyogna  
elhinnéd-e hogy ez nem csak álom  
és mit mondanál akkor dadogva  
mondd miért kell nekem angyalt látnom

mint ki rablót kiált üznéd messze  
hisz ez a mi földünk mit keres itt  
ha szembeszállna lenne annyi mersze  
gúzsba kötné az esztelen vak hit

ha tényleg leszállna közénk egy angyal  
elúzná innen a júdás fajunk  
tettel haraggal és nem szavakkal  
isten képére emberek vagyunk

## **harminc ezüstért**

harminc ezüstért eladnád a lelked  
hisz csak az számít mi zsebedben csörög  
mammont imádod minden más nyűg neked  
miközben nem szűnő vágyadon röhög

álcázott hittel kántált imáid  
pokolra jutnak ezt érzed ott belül  
hatalom vagy a pénz a vágyad itt  
ha maró gúnnyal is de teljesül

harcolsz küzdesz könyökölsz is bátran  
átgázolsz mindenen taposol haver  
el is égysz ha kell vágy alkotta lázban  
az áldozat a célért csak bagatell

eladnád a lelked harminc ezüstért  
véreddel írnád a szerződésedet  
kétes értékű földi életedért  
utad a pokloból pokolba vezet

## Utam balladája

Éneklek utam balladáját, oly jó,  
minden kis hangban még benne vagyok.  
Talán lesz olyan ér, patak, folyó,  
hol koszt, piszkot magamról lemoshatok.

Hiszen csak tisztán kelhetek át oda,  
hol a „földi szenny” már nem „gazdagít”.  
Ott vár minden és vonz egyre vissza,  
mit elme fel nem fog, de kijózanít.

Halk már a dallam, a zene is fárad,  
szól még a dal, a rozsdás húrokon.  
Csendet ígézõ kifosztott vágyak  
fénye törik meg, a hullámokon.

Alkonyi tájon a nap sugara,  
a fák ága hegyén, még fennakad.  
Vöröslő ég alján estére várva,  
most üzöm szétfosló álmaimat.

## Ajánlás

Herceg az álmok mért törékenyek?  
Utánuk a porban, nem marad semmi;  
néhány szilánkon törnek meg a fények,  
nem akarsz mást csak embernek maradni.

Ott állsz a vég előtt, mire megérted,  
révész vár, obulusod keresed

## Versbe szövött...

versbe szövött gondolatok  
mondják el sorban gondjaid  
ki kell írni mert megszokod  
letörnek akkor szárnyaid

talán a gond így sokkal könnyebb  
hisz kiírva mégis más lehet  
néha elejtesz egy-egy könnyet  
olyan lesz mint egy látélet

hiszed az álmok nem hazudnak  
hű társ a papír s a ceruza  
a lassan omló falak alatt  
veled van az írás pátosza

bántanak ezért ne vedd észre  
hisz nem leszel Parnasszus-lovag  
könnyű szívvel nézel az égre  
rosszból szósz újra szép álmokat

## **Tényleg...**

tényleg... lesz új ember ha régi elavult  
kilövi az ürbe egyszer egy katapult  
isten nem menti meg önmagától sem  
egyedül bolyong majd az ismeretlenben  
de hódít és harcol addig amíg él  
még akkor is ha már légszomjtól alél  
itt a földön s tengődik bezárva  
valahol másutt egy új szebb világba\*  
sem élne jobban hisz gyilkos ösztöne  
hatalomba vagyona vetett hite  
gátolná meg hogy ember módra éljen  
csak törött gerinccel sóvárogva szépen  
a konc után mely az asztalról repül  
hason csúszna érte szégyentelenül

ha itt marad csak a föld látja kárát  
tönkretesz levegőt hegyet és óceánt  
mindehhez nála Mammon az isten  
Istenem add hogy esze visszatérjen

## Vajon miért nem szabad...

vajon miért nem szabad nem lehet  
kimondani mi bántja a begyet  
elmondani mi a szívedet nyomja  
emberi módon folytatni újra  
nézetet ütköztetve párbeszédet  
mondd érted-e azt miről beszélek

mondd miért tilos a más vélemény  
kinyilatkoztatás lehet csak erény  
durván lenézve mocskolni másokat  
az élet mindenkinek mást tartogat  
utad másra nem kényszerítheted  
mondd érted-e azt miről beszélek

vak hited elnyom minden egyéb érzést  
de csak az önös érdeked a mérték  
megbocsájtás szeretet nem ismered  
eltipornád azt ki ellentmond neked  
bizony nagy testben ily törpe a lélek  
mondd érted-e azt miről beszélek

fennen hirdeted ősi magyarságod  
itthoni létben helyed nem találod  
kell az ellenség mindig más a hibás  
háborúban állsz ellenfél a világ  
közben az egód az egekbe téved  
mondd érted-e azt miről beszélek

ha veled tennék egyszer ugyanezt  
válladat nyomná majd ez a kereszt  
fejedre olvasnák minden bűnödöt  
ki melletted állt egykor rajtad nevet  
szeretet megbocsájtás nem lesz veled  
megérted akkor most miről beszélek

## **Tényleg haragszik most...**

csend van ott bent  
szavak nélküli csend  
ma más itt a trend  
kószál a félelem

szószékről nem hangzik ige  
talán az úr is megunta  
hogy mást mond az írás  
mást a gondolatok sora

elfordult csendben  
emlékezik a Golgotára  
hol a sok-sok ember  
fiát halálra szánta

torony mutat az égre  
nincs benne ima  
tényleg haragszik most  
az egek ura



## Vágysz-e új hazára...

vágysz-e új hazára  
innen hol semmid sincsen  
mert erről a tájról  
már elköltözött az isten

vágysz-e új hazára  
hol pénzt kapsz a robotért  
mert e gyönyörű tájon  
a máshol élő többet ér

egymást eltaposva  
kaján hazug szóval  
koncot hintve néha  
roskadozik az asztal

másnak nem rád várnak  
és nem jutsz a közelbe  
de a mézes hajókötel  
leng orrodát verve

imába foglaltad  
könyörögve kérted  
mindazt mi kellene  
hogyan enyhüljön a terhed

vágysz-e új hazára  
innen hol semmid sincsen  
mert erről a tájról  
már elköltözött az isten

## **Szűkölnének mint...**

szűkölnének mint egy kiver t kutyá  
verset kárcolok sárguló papíron  
már nem jutok fel sohasem a csúcsra  
a hegy lábánál sarat taposom

kik már ott fenn járnak vissza se néznek  
mert az élet csak a létharcok sora  
a csúcson állók rajtuk is röhögnek  
és sziklát gördítenek az útjukba

koncot várni szinte minden reggel  
nagy asztalról hátha morzsa repül  
jókat nevetni görbülő gerinccel  
nem engedni hogy törjön legvégül

szűkölnének mint egy kiver t kutyá  
vérrel írok verset falra papírra

ajánlás

herceg az ember farkasa az ember  
ilyennek született vagy csak ezzé vált  
indulat benne mint tájtéckzó tenger  
cunamiként söpör az életén át

jóból megértőből olyan kevés van  
zilált életű többi boldogtalan

## Újjászületés ígérete...

Kosz és piszok üli meg a tájat,  
a szél kavar fel szétszórt szemetet,  
a kocsmákban ital öl sok májat,  
ki pohár után nyúl, az elveszett.

Gitárom koszos, poros húrjain  
nem játszom már virtuóz dalokat.  
Csak nézek bárgyún ki a fejemből,  
hallom, egy húr pattanva elszakad.

Ki kell javítanom öreg gitárom,  
takarítani a gyűlt szemetet,  
megálmodott álmom megvalósítom,  
most elhagyom porlepte fészkeket.

Ha egyszer kiglancolom a gitárom,  
a piszok komor-bús ideje lejár,  
fájó múltam lóg a szakadt húron,  
lobogjon a szélben, mint bő gatyám.

Hirdesse fennen: minden változott,  
mert kell a szép, a szeretet szava,  
a rossz, mint a vakolat lemállott,  
ma véget ért a gonosz hatalma.

## **Talán ha látod...**

*(COVID-19 pandémia )*

talán ha látod vészterhes órán  
csendben patakzó fájó könnyeket  
akkor a léted homokóráján  
csak átkozod a múltó percekét

ma segítség nincs az ég is hallgat  
idegőrlő ez a várakozás  
lélekharang szól ízekre szaggat  
csendet reményt és nincs feloldozás

idős vagy fiatal most egyre megy  
félelem tobzódik a világon  
suhint a penge kit talál mindegy  
természet büntet hidd el barátom

ha könnyezik veled olykor az ég  
figyelmeztet lehet hogy nincs késő még

## Sikolt a lélek...

Ha az írás hamis, az igaz szó mit ér?  
Csak könnyű léptű álca a földi létben,  
búvó patak, mely felszínét már nem remél,  
de a lator kínja sem ősi érdem.

Isten cinkos volt, hitvilági tettben  
tudás ellentmond dogmatikus észnek,  
kínzás és máglya a kereszt nevében,  
bot koppanása már nem választ vizet.

Félelem az eszköz, ma is elhangzik,  
ollózott múltat fényezve valósnak,  
az aranyborjú most újra a bálvány,  
elmúlás gazdagnak, szegénynek ugyanaz.

Sikolt a lélek, szabadulni próbál,  
időt mérnek száguldó, kurta percek  
„golgotám” csúcsán otthagynom keresztem,  
hit tépte időm, csak semmibe veszhet.

## **Nincs tovább...**

Nincs tovább, gondolta itt a vége!  
Bánat mardosta, szívét és lelkét,  
mint zsákmányát vesztett barna medve  
tépte, marcangolta saját életét.

Ide jutottam, mit tettem rosszul  
bánat borít be mindent ott belül,  
hol az út mi velem szembefordul,  
remény, öröm nagy ívben kikerül.

A szeretet csendben figyelte őket,  
nézte ezt a pusztító belső csatát,  
magára hagyom: az ember elveszett,  
nem tűrhetem ezt tétlenül tovább.

Nyújtózik nagyot, majd lassan feláll,  
elég volt ebből, hagyj most magunkra.  
Bánat. Te ne itt, máshol verj tanyát,  
vele én készülök, a holnapunkra.

### **oly sokszor gondoltam...**

"Igazán és végleg téged várlak,  
érdes tüllben gyere lassúdan,  
horzsolj végig s hagyj itt örökre  
izzó kikerics-koszorúban"  
Nagy László: Én fekszem itt

oly sokszor gondoltam el mi lenne  
ha visszatérhetnék néha a múltba  
mi várna rám az ismeretlenbe\*  
a ma már hervadt virágkoszorúba\*

abba a folyóba lépnék-e újra  
hol ma a „szoftverem” hibát jelez  
vagy bámulnám magamat ámulva  
mily könnyű vállamon a kapott kereszt

beavatkoznék-e vagy csak hagynám  
mindazt mit az élet sorsából merít  
hol mátrix létem új hullámhosszán  
a végzetem ott is feléd repít

megtalálnálak-e összetartozunk  
rendező a sors együtt játszhatunk

## **Most megtörni nem...**

széttört álmaim csend hada szólít  
belém mar a sors tépi húsomat  
feszült gerincem simulásra csábít  
most megtörni nem csak élni szabad

most megtörni nem csak élni szabad  
feszült gerincem simulásra csábít  
belém mar a sors tépi húsomat  
széttört álmaim csend hada szólít

## **Notre Dame... 2019**

Ledőlt egy torony,  
hiába várták,  
Isten nem mentette meg!  
Ember, gondolkodj!  
Így Húsvét előtt,  
lehet a teremő figyelmeztetett?!

## **Mondják...**

mondják: könnyen jár bizony a vízen  
hisz tudja hol vannak ott a cölöpök...  
szinte kézzelfogható 3D-ben  
vízbe merül majd míg én sörözök...



## Nyári éjszaka

csend van a mélyben  
csend van a léghen  
csend van a földön  
alszik a táj

aludnék én is  
feszengek mégis  
meleg az idő  
tombol a nyár

nyitva az ablak  
sarkig kitérve  
enyhülést nem hoz  
az éjszaka.

egy kósza emlék  
villan agyamba  
az első közös  
nyári éjszaka

meleg volt a nyár  
csodás a tenger  
homokos parton  
a hullámverés

moraja hangzott  
ültünk a parton  
hallgattuk együtt  
a lány éji zenét

most is agyamban  
felhangzik a dallam  
lassan elringat a  
júniusi éj

## **Ott... akkor**

a csend mint szürke fal úgy vesz körül  
várja már hogy az élet jobblétre szenderül  
de talán egy apró érzelemhullám  
fut még át agyad elrejtett zugán  
megélve belül azt a néhány percet  
míg a szű látványosan aprókat perceg  
sután bután halmazok válnak köddé  
kürtök hangja jelzi: most és mindörökké

## **Mondóka**

pattan a tűzkő szikrát vet  
égre lobban a kanóc láng  
szivar parázsból égi jelet  
alkot magának ki múltban jár

## **Lét a tét**

pitypang deszantok szállnak a szélben  
szirmokat bont sok sárga kis virág  
harcol a létért ott lent a fűben  
hiszi hogy élhető ez a világ

## **Konklúzió**

Imádkoztok hozzám, zeng a hozsanna,  
de fals a dal, a gondolat sekélyes,  
lábbal tiporva a tízparancsolat szava.  
Emberek!  
A megváltót ma is megfeszítenétek.

## **Koronavírus margójára**

Vírus öl itt ma népeket.  
Csak befejezi mit elkezdett,  
a hatalmas emberi ego?  
Föld népe!  
Végre, ébredni volna jó!

## **Kihívás**

Oly sokat dolgozom, manapság azon:  
életem folyamát újra alkotom.  
Ha megalkottam, mosolyogva mondom:  
Élet, már nem te vagy a legfőbb gondom.  
Tudom, minden az akaratomon múlik,  
sors könyve átírlak. A radír már dolgozik.

## **Kóbor áramoktól...**

Kóbor áramoktól szikrázik az élet,  
a gyertya lángja lassan csonkig ég,  
gyorsuló tempóban egyre sebesebben,  
haladunk mi emberek a végzetünk felé.

Elrontott teremtés, frusztrált lázálom,  
hamisított írás, képek és bálványok.  
Ez a világ beteg, hazugságra épül,  
Isten ha van... megszánja e végül?

## Húsvét ígérete...

stigmákat rajzol az élet reád  
utadon vonszolod nehéz kereszted  
lehetsz hívő vagy akár renegát  
terhed nyomaszt nem ereszt nem ereszt

írás mesél arról történetet  
ma a nép imád holnap gyűlölni fog  
Pilátusként most is mosod kezedet  
barka ágakon csak a szél mozog

húsvét ígérete a feltámadás  
megváltód útja stációkon át  
mért érzed hogy ez képmutatás  
érezd és tudd ezt a kálváriát

ma neked címezve hintenek egyre  
ígét mi nagyobb mint golgota hegye

ajánlás

herceg miért van hogy századokon át  
az ember ellen a hittel harcolnak  
mondd akkor miért halt kereszthalált  
a megváltó között két latornak

ma a húsvét is szimbólum csupán  
tavasz üzenet szeretet csokorban  
koponyák hegyén a golgotán  
a keresztút él a passióban

## **Húsvét ünnepe...2020**

(Locsolkodás)

húsvéti ünnep nem úgy mint régen  
otthon marad ki megéri ezt  
védd magad és óvd a családot  
én így kívánok boldog ünnepet

gondolatban magamhoz öllelek  
talán ezért puszit is kapok  
virtuális térben ring az ember  
éljük meg együtt a szép holnapot

ez a húsvét más mint a többi  
locsolni is csak virtuálisan  
fújj magadra legjobb parfümödből  
gondolj arra biztos én voltam

## **Hidd el ha mondom...**

kedves barátom  
hidd el ha mondom  
érzelem nélkül  
élni nem lehet  
van néhány amit  
el lehet hagyni  
harag szorongás  
nem kell neked  
félteni sem kell  
az előítélet  
most is mondom  
elhagyható  
szebb lesz az élet  
ha vidáman éled  
csodára várni  
csak illúzió  
tedd hát a dolgod  
mind ami rossz volt  
tedd ki a partra  
mondd isten veled  
egy szebb világban  
harmóniában  
élni szeretni  
ez kell neked

## **Karantén... buli**

április magányos éjszakáján  
megtörni látszik a csend hona  
a karantén bezárt valóságán  
áttör a zene sok feledett csoda...

hisz újra éljük fiataalkorunk  
retro zenénk sok mindent feledtet  
ebben nőttünk fel ebben is halunk  
újra élünk minden elmúlt percet

bulizunk együtt virtuálisan  
társaságot ad ma az internet  
távolból is közel joviálisan

karantén lebomló falai helyett  
tesszük azt mit kívánunk szeretnénk  
jókedv humor ez a mi szerencsénk

## **Ha úgyis...**

ha úgyis élned kell hát tisztán élj  
emberséged legyen szenvedély  
mely utadon elkísér s talán  
végén az út másik oldalán  
dicséret jutalmad nem szenvedés  
hisz ember maradtál ez nem kevés

## **Ha lennék...**

Ha lennék csillagvándor fenn az égen,  
hunyorító fénnel, túl a messzeségen,  
hittel őrizném holnapom igazát.  
Megkövült tegnap, ma, csak emlék odaát.

## „Átkozott” képek...

„átkozott” képek  
vagy csak annak véled  
ha borzongás fut rajtad  
mert véget ér a nyár

hajnali csendben  
fázósan rebben  
szárnyát csapkodva  
egy kicsi madár

felhők az égen  
a hőmérő éppen  
tíz fokot mutat  
elillant a nyár

lopakodik csendben  
az ősz a kertekben  
leveleket színez  
sárgára már

az elmúlás szele  
libben újra ide  
de az élet útján  
a remény megtalál



## Abbahagyom...

tényleg kínrímek és halálvágy sóhaj  
mi tollam végén a papírra csepeg  
hagyd abba mondják nem olyan nagy óhaj  
nem a te dolgod a versírás öreg

jobb lenne gondolom magamnak írni  
hisz alig szólítok meg embereket  
kínrímek gyűlnek már csak a papíron  
„borzadva” olvassa ki verset szeret

abbahagyom döntöttem kiszállok  
a fióknak írok én csak ezután  
elérhetetlenek lettek az álmok  
tudom nem hiányzok majd a palettán

nem termett nem terem nekem itt babér  
nincs kedvem harcolni már a holnapér'

ajánlás

herceg azt hittem poéta lehetek  
de nem nyílnak nekem a szóvirágok  
csendben temetem majd a műveimet  
ezután fogadom majd csak olvasok

## Csukott az elme...

" a tér mint a jóllakottság akár ölel  
akár kilökö s a molekulák ütközés  
után a halandó újból fölkel  
más testben ugyanaz a lélek(zés) "  
(Radnai István: Tágulunk-e vagy beszűkülünk)

csukott az elme és zárt a világ  
agymosás „vizét” fröcsköli a szél  
csak technó örület kommunikál  
emberi kapcsolat lassan nem él

virtuális élet párbeszéd hiány  
mocskok és szitok amerre nézek  
világot rengető brutalitás  
szeretet nélkül vegetáló élet

újra és újra átélni mindezt  
a hiba javítás a feladat  
születni halni és újra születni  
hibázni bánni csupán egy pillanat

járható járatlan utakon halad  
szív ellenében is dönt az elme  
szegénység gazdagság kire marad  
ha a fény kihunyt a zaj lekeverve

## Édenkertben...

egykor talán Ádám és Éva  
itt élt ebben az édenkertben  
ma csak fehér és csíkos gyertya  
s búra alatt a Betlehem

keresem egyszer majd meglelem  
hitem mely oly nagy csak magamban  
hazug próféták kíméljete  
igazság már így is romokban

miért fest zord istent az ember  
ki büntet de csak a szegényt  
kihez most hiába könyörgött  
vést zúdít rá nem kegyelmet

ma is az édenkertben élünk  
de nem akarunk tudni róla  
kitaláltunk mennyet és poklot  
fals hangon szól itt a hozsanna

dolgunk tesszük hisszük naivan  
láncot csörget a rab szabadság  
hamis imában földi létünk  
mert odaát van az igazság

ajánlás

herceg látod már tönkretettük  
mindazt mi régről reánk maradt  
a kék bolygót lassan feléljük  
homályos képek tudat alatt

felidézik a csodás tájat  
hol az ember nem pusztított még  
de lassan ő is üldözött vad  
természet mondja most már elég

## **Az időtényező**

Tettek mezején,  
együtt jártunk, te meg én.  
Haladt az idő.

Tettük a dolgunk,  
mert fiatalok voltunk.  
Repült az idő.

Öregek vagyunk?  
A tűzből már kifogytunk?  
Rohan az idő.

Nem adjuk fel még.  
Idő nem lehet mérték.  
Elfogy az idő.

Ne vessünk egyet,  
az élet újra szép lesz.  
Vígan megyünk el.

Nem sírhat senki,  
mert vidámnak kell lenni.  
Gondot letettük.

Ott fenn az égben,  
vagy a pokol tüzében  
az idő nem él.

## **Azon a forró éjszakán...**

azon a forró éjszakán  
mikor fogantam istenem  
gondolt-e akkor valaki rám  
ha egyszer majd megszülettem  
mi lesz belőlem hova jutok  
lesz-e erőm emelkedni  
vagy csak a porba zuhanok  
talán úgy kell arrébb lökni

talán úgy kell arrébb lökni  
vagy csak a porba zuhanok  
lesz-e erőm emelkedni  
mi lesz belőlem hova jutok  
ha egyszer majd megszülettem  
gondolt-e akkor valaki rám  
mikor fogantam istenem  
azon a forró éjszakán

## **Csendben ülök**

csendben ülök  
némán hallgatag  
nézem az örök  
szép boltozat  
csodás felettünk  
millió csillag ragyog  
és tétován  
mint annyian mások  
repülnék oda  
hol új világok  
várnak már rám  
de itt maradok  
szárnyam törött  
időm is lejár  
talán ott a kapunál  
majd választhatok  
kék bolygó szeretlek  
itt maradok

## **Ballagás margójára**

karjukon virág az ajkukon dal  
így vonulhatna sok végzős diák  
karantén csendjében mindez elhal  
csak a nagybetűs élet az ami vár...

## **Ballagás... 2020**

„Szétszór a sors, mint szél a port, ki tudja, merre vet.  
De szívünk egyszer visszahoz ölelni titeket.  
Ne fájjon hát a búcsúzás, ne sirass hű barát!  
Még visszatér a vén diák, viszontlátásra hát!”  
(Most búcsúzunk és elmegyünk...)

fiatalságod erő s félelmed  
ma ballaghatnál ezt nem kaphatod  
hiszen vár a nagybetűs életed  
a karantén húzott most jó lapot

gondolatod ballag csak csendesen  
talán azt a régi dalt dúdolod  
szomorú vagy készültél rendesen  
mázsás terhed válladon hurcolod

oktatás is csupán interneten  
így elballagni persze nem lehet  
képeket őrzöl majd emlékeidben  
megmarad ott belül örökre neked

## **Az élet nagy dolgai**

Mintha jól tudnánk, elmondjuk,  
vagy csak remekül leírjuk,  
az élet nagy „igazságait”.  
De hiába tudjuk, látjuk,  
földi létünkben nem találjuk,  
őt, ki így éli, mindennapjait.

## **Élni kéne...**

élni kéne: nem csirke-farháton  
stadionba járni: csak úgy lóháton  
vagy kisvasúton ha épp arra jár...  
pillangó nem lesz sohase madár

## **Ezer apró jel...**

ezer apró jel, de döntésben nem segít  
kérdezni miről hogyan miért és kit  
mert én szeretem az nem ok arra  
hogy ő is szeressen ha nem akarja

hogy ő is szeressen ha nem akarja  
mert én szeretem az nem ok arra  
kérdezni miről hogyan miért és kit  
ezer apró jel de döntésben nem segít



**Fehér József**  
**költő és író születésnapjára**

Mily gyorsan elszaladt hetven év,  
de őszülő hajjal is csodás világ,  
nem szólhat ellene semmilyen érv,  
nyílik még neked is sok szép virág.

Alkotókedved ma is töretlen,  
úton megállni nem szabad nem lehet.  
Néha jó lenne fürödni a csendben,  
de unokák zivaja „száll” veled.

A „terhes” világ megáll egy percre,  
barátok szava simít végig rajtad,  
talán azok is akiktől nem vártad,

ma fejet hajtanak szép ünnepedre.  
Hisz a szó hatalma lényedből fakad:  
boldog születésnapot, nagyon sokat!

## **Döngve csapódott...**

Döngve csapódott be a nagy ajtó,  
az érzélem, bizony, odaát maradt,  
ezen az oldalon csak felégett tarló,  
remény, hogy életed jó irányba tart.

Az élet ködében felsejlik néha  
egy-egy szép vagy rossz pillanat,  
tanulj belőle, és ne legyél méla,  
bontsd le a falat, mi fogva tart.

Építs új világot jobban és szebben,  
ne keseregj a múlt ködös fátyolán,  
átderengő képek hordozta intelmen,  
mit rontottál el, hogyan tovább?

Vár már téged is a nagybetűs élet,  
csak akaratod legyen erős, nagyon,  
minden, mit hagysz elmenni vétek,  
hisz nem tér vissza hozzád egy napon.

Egyszer, tudod, újra kitárul az ajtó,  
rád talál ismét az izzó szenvedély,  
újra repülsz majd, mint egy léghajó,  
s nem húz lefelé a sötét meredély.

Engedd hát el az összes félelmed,  
vár az élet, vár a gyönyörű világ,  
ha győz a félelmed, csak az enyészet  
uralja lelked az életeden át.

## Elfogyni látszik...

elfogyni látszik minden ami szép  
sikolt a csend íve megremeg  
vírus tánc a zilált világban  
éhező kezekből vesz el kenyeret

gyarapszik kinek már úgyis sok van  
pártos szójáték lánccsörgetés  
kard ki kard háború dúl újra  
tékozló kezekbe csempész javakat

tört tükörben tarka délibáb  
imák lobognak templomtornyokon  
számháború ki mikor és hol  
isten nincs veled se ma se holnap

egykor ha éhét érezted a szónak  
beszélgetni készek voltak emberek  
ma ökölrázás valós indok nélkül  
empátia talán végleg elveszett

### ajánlás

herceg az ember butaságra termett  
ködös szavakból merít illúziót  
hason csúszik ha konc repül feléje  
gerince törött szárnya porba lóg

hisz csodákat csak mesékben látni  
csak a hazug szó ma a mérvadó

### **Akkor is lesz...**

szürkülők a hajtincsek  
némelyike már fehér  
szaporodnak a nincsek  
egyszer minden véget ér

csaló az emberi élet  
hisz néha csodákat ígér  
változik minden ígéret  
nem minden fekete-fehér

öröm színe lesz a fehér  
minden kezdet szépet mesél  
az öregség végül elér  
fehéret váltja a sötét

akkor is lesz apró csoda  
tudod lehajolsz majd érte  
köztük álom vágy akadna  
büszkén mondhatod megérte

### **Talán egy...**

Talán egy fájó hangzavar,  
vagy elkapkodott svédcsavar,  
fej felett lóbált mozdulat,  
minden, mi egykor megszakadt.

Tilalmas éjek... némaság,  
elvetélt mag... pusztaság,  
sárguló fenyőfán dísz csengő,  
gyermeki álmod... nem lelhető.

## **Éji gondolatok**

Vénusz is ragyog már fenn az égen  
álmos fényben reszket a néma táj  
gondolat siklik át a messzeségen  
törött szív ennyire mondd miért fáj

törtető gondok vad orgiája  
örjög zilált agyam szálkás szegletén  
apró fénnel él a bogarak tánca  
néha koppan a lámpa üvegén

cserfes madárdal sem szól már az ágon  
kísértetek sorát alkotta az éj  
mért nem jön végre szememre az álom  
hisz tündérek táncát rejtheti a mély

hiába suttog más mesét a szél  
az éji csend rólad nekem mesél

## **Süllyedő hajó...**

süllyedő hajó mit dobál a tenger  
dőlt árbocáról a kötélzet szakad  
s fedélzetén a sok-sok ember  
soha nem látja meg már a partokat

hullám néha átcsap a hajótesten  
recseg a deszka szakad a vitorla  
néma borzalom fut át a testen  
ordítana a száj de nincs már hangja

de fény dereng át most a zord fellegen  
még hiszik hogy elvergődnek a partig  
nem látják a hulló vízcseppeken  
a hullám a zátonyon megtörik

roppan a gerinc és sikolt a deszka  
ahogy elnyeli a mélység torka

## Száttört álom

száttört egy csodás hosszú álom  
az életet már nem találom  
oly vonzónak mint eddig tettem  
vajon jó hogy a szépet kerestem

tört üvegű az ablak ráma  
mely rálátást enged a világra  
a kosz pókháló már befonta  
s ha leülök egy sarokba  
csak hámló vakolatot látok  
mit az idő már csontig lerágott

doh szag úszik penész virágzik  
hajlott gerinc csak ami látszik  
szakadt húr a repedt gitáron  
mindezt lázas álmomban látom

nem mutat már az Isten ujja  
szép holnapot a múltat rója  
fel és fenyeget pokollal minket  
testvér itt a hit nem segíthet

vagy talán mégis írott malaszt  
magad vagy és magad is maradsz  
érzéseitek múltja feszít  
keresztre pedig téged is szít  
a vágy hogy egykor még talán  
neked is nyílik majd egy virág

## Sokszor vétkeztem...

„Én fekszem itt a kihűlt földön:  
eleven kincse még a nyárnak,  
vétkes s rossz jelek rohamozva  
édes húsomra idejárnak.”  
Nagy László: Én fekszem itt

sokszor vétkeztem de fel nem adhatom  
hogy bűneim aprók lényegtelen  
zsoltárok hangját hamisnak hallom  
az út vége feltűnt a végtelenben

húsomat tépi az idő vasfoga  
alaphangra vonja a távlatokat  
gúnyosan pereg az óra homokja  
lassan elfelejtem álmaimat

biztos megélek még néhány tavaszt  
tövis szaggatta ruhám lecserélem  
sorsom rám újból szép álmokat ragaszt  
csak magamban bízom a többit remélem

tudom a nyár is visszatérhet akkor  
vétkeim ott is bocsánatot nyernek  
nem üldöz tovább a kegyetlen raptor  
kit az emberek halálnak neveznek

apró csodák közt ha utam véget ért  
révész nem kér pénzt a szállításomért

## **Pünkösöd paradoxona**

húsvét óta már ötven nap eltelt  
hívó ember pünkösödöt ünnepli  
mit ünnepel az ki hajlék nélkül kelt  
öltözete sem igazán ünnepi

talán nem is evett már napok óta  
tiltja a törvény nem lehet koldulni  
kezét oly sokszor kulcsolja imára  
de lenéző közöny jut csak neki

emberek vagyunk csodára várunk  
hirdetjük fennen a szeretetet  
dühösen vagy közönyösen állunk  
ha látunk esdeklőn kinyújtott kezét

szentlélekre várva így nem lesz csoda  
ez Pünkösöd ünnepe paradoxona

## **Tél van...**

tél van de hó nem fedti a tájat  
fekete barázdák itt-ott nő a gaz  
éjsötét felhőként varjak szállnak  
az „énekük” most cseppet sem vigasz

komor felhőkből könny-eső szitál  
hullott levelek földhöz tapadva  
csodás tavasz még olyan messze jár  
idézi a pitypang sárguló csokra

a hóvirág sem dugta ki fejét  
ma vár még a tavaszra csendesen  
bár jelezhetné már a tél végét  
az ablakból mindennap azt lesem

tél van az idő kint hideg komor  
kandalló bent meleg s dorombol



### **Talán egy tánc...**

lázálmos csend mondd az út hová vezet  
ott a fák között egyhangú szürkeség  
a kopott út fénylő jege felett  
halál ropja táncát agyadat még  
vakxi szemedén át éri ingere  
az idő ráncosra aszalja bőröd  
takarnád el de tudod nem lehet  
érzed csak imád lehet az öröd  
majd lassan lehámlik rólad a vágy  
talán egy tánc vár még az utolsó  
lázás álmod akkor csendesre vált  
a kútra már csak törni jár a korsó  
szférák zenéje neked szól a dallam  
egy csendes valcer a vége előtt  
szürkeséget dúló pirkadatban  
fény tör át és törli az időd

lázálmos csend mondd az út hová vezet  
a fák között még egyhangú szürkeség  
a kopott út fénylő jege felett  
halál ropja táncát talán hagy élni még

### **Sorsom és én...**

A szorító két külön sarkában,  
a mindent eldöntő menet előtt,  
gongütést várva állunk mi ketten,  
sorsom és én, mint komoly versenyzők.

Ki lesz a győztes, ki marad talpon?  
Zúgja a tömeg, hogy vért is kíván,  
kalapács lassan landol a gongon,  
talpon maradok, vagy magával ránt?

Sorsom, mellyel szembeszállok ma én,  
nem fogadom el, mit kimért felém,  
megvívunk most életre-halálra,

s a győztesé lesz itt minden pálma.  
Készülj hát, sorsom, a nagy harcra fel.  
Győzők, kiáltom. Sorsom nem felel.

### **Rossz álmokat sző...**

megtámadtál de ezt nem hagyhatom  
nem ülhetsz teherként a vállamon  
ha úgy gondolod hogy megteheted  
rossz álmokat sző nálad a képzelet

marsz mint a lúd de a gondolatod  
attól tart lemaradsz és megtapos  
az élet nem lesz majd valaki  
ki élen haladva a sort vezeti

de senki nem tör a babérjaidra  
lehet tiéd a Parnasszus csúcsa  
ne gyárts örökké ellenségképet  
talán az élet átsegít téged

oda hol az utad megtalálod  
rád találnak ott csodaszép álmok

#### **ajánlás**

herceg az agyakban mért van gyűlölet  
mert mást akarsz szerinted az jó lehet  
jogot formálnak azonnal arra  
elítéljenek húzzanak karóba

rúgásra lendül rögtön a lábuk  
a magyarázat nem segít náluk  
adj nekik békét tudást ha lehet  
hogyan szépet őrizzen az emlékezet

## Süli András emlékére

tóparti táj és rajta vagonok  
mint kit a mozdony füstje megcsapott  
s festett vasútról képeket  
most csak kiállításon nézheted

ma művésznak hívják már nem él  
míg élt küzdött a betevőért  
kifosztották meglopták rendesen  
ő némán tűrte és szelíden

de képeit égette udvarán  
ne lehessen lopni ezután  
az udvaron csak a hamu maradt  
ecset hatalmának vége szakadt

mi megmaradt mű emléket állít  
letűnt kornak ez ami ma számít  
most ünnepelnek te fentről nézed  
lehet nem is érted ezt az egészet

ajánlás

mit ember alkotott fura egy világ  
nem teremhet babér nem nyílhat virág  
hogyan életében a művészt elismerje  
herceg kellene új irányzat erre

## **Református Gimnázium Szentendre 20. születésnapjára**

„Áldás, békesség”, mint egy szózat.  
Köszönésként szebbet nem mondhat,  
ki ide belép, lélek varázsa int,  
büszkén mondhatja: ez a mi „Refink”.

Csak egy épület az út mellett talán,  
de szeretettel jár ide minden diák,  
hol pallérozódik a csintalan ifjú elme,  
hit és tudás rejtelve megfejtve.

Húsz év bizony oly gyorsan elszaladt.  
Idő múlik csak, a szép emlék maradt.  
Emléket őriz az alma mater,  
mint gondos anya, a keblére ölel.

Mi rád talál itt: hit remény szeretet,  
átölel s óvja, védi lelkedet;  
életed során maradj te is ember,  
telve jó szándékkal, akarattal, tervvel.

Töretlen halad útján az iskola,  
gondok sikerek végtelen sora,  
mit elrejt mögötte a húsz eltelt év.  
De felemelt fejjel küzd a holnapért.

Igazgató is szárnyalni segít,  
megoldani a holnap gondjait,  
hogy büszkén mondja ki a kapun belép,  
felemelt fővel: „áldás, békesség”.

## Ölemben ül a csend...

ölemben ül a csend  
én hallgatom mit is mesél  
fájdalmas sóhajok szövéténeke  
lassan már a csillagokig ér

halk édes-bús hangján  
lágy dallamot fűtyül a szél  
vállamra borul a csend  
s hallgatjuk a szél énekét

mélán bágyadtan repülnek  
a percek és az órák tova  
zsoltárt zeng a magány bennem  
zilált agyammal alleluja

talán a holnap nem hazudik  
tépett vitorlát foltoz a remény  
várom hogy egyszer eldaloljam  
az élet himnusz záró tételét

de addig még tejszínhabból  
építhetek felhő-tornyokat  
a kék ég csak karnyújtásnyira  
haladja meg a vágyaimat

ölemben ül most a csend  
hallgatom miről is mesél  
miközben a magány simogat  
az elmém szép éveket remél

## **Óhaj**

nem akarok már senkitől semmit  
csak együtt érző csendes hallgatást  
mint ahogy a Tisza folyó hallgat  
ha nézi benne magát egy fűzfaág

## **Akkor ott...**

akkor ott  
az éj sötétben  
két szív együtt dobogott  
hittem hogy minden rendben  
álmodtam csendben  
egy szép holnapot

## **Mint a monszun...**

esős párás füledt délutánok  
talán a nyár is nyaral valahol  
szellő játszik zizegnek a lombok  
a távolban dörgés moraja szól

mint a monszun távol Ázsiában  
itt is naponta többször elered  
ilyen zöld a fű mint mostanában  
csak fényképen volt ha azt is megleled

most néhány perc máskor egy-két óra  
keményen esik vagy birkaáztató  
mikor előbújik a nap is újra  
e színes világhoz nincsen fogható

remény újra éled hogy szép lesz a nap  
a felhők hada erre más választ ad

## **Mögötted vétkek...**

hajlott gerinccel földön térdre rogyva  
imádságod kántált moraja száll  
mögötted vétkek hosszú-hosszú sora  
lelked az imában keres vagy talál

megnyugvást de hited megalkuvó  
csak vélt szükség kényszerít most is arra  
térdet koptatva légy fohászkodó  
ígérj csak jót egy talmi imába\*

alságos lét és hazug megoldás  
számító csaló az önös érdeked  
mosolyod mögött már ott a lenyúlás  
ezt pásztázza folyton a két szemed

de a lábbal tiport törvények sorát  
nem teszik semmissé a kántált imák

ajánlás

herceg miért ők a kedvesek neked  
hogyan hagyod őket kétszínűn élni  
penitencia nyújt kényszerképzetet  
a hibákért soha nem kell fizetni

## Mit lát a nap...

mit lát a nap ha besüt az ablakon  
kócos hajad és a válladon  
hálóing szerényen félrecsúsztatva  
nézlek talán az ifjúság bája  
mi emlékeimben újra éled  
feledve hogy elszálltak az évek  
s a csend talán egyszer betakar  
álmodom rólad rólam és hamar  
kijózanít az álmokból az élet  
megöregedtem de szemed színében  
felfedezek újra egy múlt világot  
tavasz nekünk is bonthat még virágot  
remélek...  
e kép mi most a retinámba égett  
megőrzi a reggelt mint szép emléket  
szeretlek...



## **Mit magammal vinnék...**

táplálkozik a zaj a csend csecsén  
de milyen lenne az ha egyszer én  
csak úgy eltűnnék szépen és halkán  
mint homokbucka zúgó zivatarban

mit magammal vinnék csak a tricolor  
egy apró vers mi a hazához szól  
mert magyar vagyok én is és te is  
de rág a féreg minket mint pestis

hatalom és pénz mi előttünk lebeg  
eltaposva azt ki szelet kenyeret  
szeretne kapni neki ez is öröm  
közben kiöntöm mert meleg a söröm

napsütés van baj ha fúj a szél az is  
ki mást akar az rossz legalább hamis  
csillagok között mondd mi vár majd ránk  
összefogás nélkül él ma is hazánk

## **Mint eldobott álarc...**

"amputált fantomfájás ott bent a koponyaűrben  
elég tágas a terjedéshez eszedbe jut a lepra"  
(Radnai István: befagyott átjáró)

vöröset csen az alkonyat az estre  
lentről egy percre még visszanéz a nap  
majd csendben eltűnik asszonyi teste  
imát celebrál a templomi pap

mint eldobott álarc lehull az éj  
a táj sebeit sötétség takarja  
vad sikoltásban érkezik a kék  
mint meddőhányó gyűlik itt halomba

sekélyes érzelmek beteg világ  
mindennél fontosabb a birtoklás vágya  
hervadó csendben egy szál kék virág  
gyűrött lepedő önmagát simítja

## **Táncol a csend...**

táncol a csend az idegek falán  
közben talán a plafont bámulom  
vagy nézek ki a fejemből bután  
fekszem némán a vetett ágyamon

zaj kellene mely nem idegtépő  
Vivaldi zene vagy valami más  
hol a borzongás kellemes kitérő  
hívó lehetne a hitetlen Tamás

hinni tudok de már csak magamban  
mert megtébolyult a szép új világ  
hitet tépáz míg az álmaimban  
ott bontja szirmát sok csodás virág

táncol a csend az idegek falán  
karriert épít a hazugság talán

## Megmértetés

Lassan ébredt, mintha köd venné körül,  
szeme még nem fókuszál, de ott legbelül:  
érzi, valami, most, megváltozott,  
megérem-e még a szép holnapot?  
Csend veszi körül, lassan oszlik a pára  
fényes, fehér mindaz mi körbefogja,  
előtte arcok és tisztán látja már,  
túlvilág ez, végső ítéletre vár.  
Minden valószerűtlen, nincs komor arc,  
mosoly fogadja, érzi nem lesz harc,  
főhelyen, ki más, a Legfőbb Értelme,  
talán az ítéletet túlélhetem.

Ember, átléptél, most a túlvilágra,  
ne félj, ne reszkess, nem vár pokol bugyra,  
hisz olyan nincs, az ember találta ki.  
Miért? Kérdelek: tán tudja itt valaki?  
Számot kell adnod arról mit végeztél,  
kitűzött céloktól, el merre tértél?  
Lepereg előtted életed nagy filmje  
döntünk: maradsz, vagy visszatérsz a földre.  
Hibákat, tudod, ki kell javítani,  
nem lehet vétkeken itt hátradőlni,  
élvezni, hogy átölel a szeretet  
Halál lesz a bírád és az ügyészed.

Ámde jár neked ügyedben védelem,  
Bölcs-Lelkiismeret áll itt mellettem  
mit hibádul ró fel most az emlékezet,  
tompítja az élet, amennyire lehet.

Elindult a film. Láta, megszületett,  
anya és apa vidáman nevetett,  
apa arcán könnyel, úgy ölelte át,  
ki soha nem ereszti többé kisfiát.  
Bölcsőde, óvoda, aztán iskola,  
nem volt jó gyerek, a rossz vonzotta,  
később apa elment, várt rá egy más  
nő és más élet – egy másik család.  
Nem lelta helyét, utca volt otthona,  
csavargott, felnézett léha barátokra,  
anya ideges volt, üvöltött, kiabált,  
féltette, szerette, egyetlen kis fiát.

Itt álljunk meg – szólt a Legfőbb Értelem:  
mi a véleményed drága ügyészem?  
Itt dőlt el, szerintem, további sorsa  
rosszat igen, a jót soha nem fogadta.  
Halál ekképpen tört lándzsát felette,  
Védelem az érvet rögtön elvetette.  
Csalódott a fiú, az apa otthagya,  
mikor szüksége lett volna a támaszra,  
az anya dolgozott éjt nappallá téve,  
ne szenvedjen hiányt semmiben gyermeke.  
Nem hiszem, a hibákért ő okolható,  
peregjen hát a film, kedves Mindenható.

Pereg a film, az iskolának vége  
Segédmunkásként alacsony a bére,  
rátalált egy lány, aki felkarolta,  
ki a gyermekét szíve alatt hordta.  
Meghalt a gyermek még a szülés alatt,  
ráomlott a fal és ő alatta maradt.  
Kocsma, haverok, hitvány züllött napok,  
pénz nélkül tengődő, lázálmos hónapok,  
szerette a lányt, de az ital volt az úr,  
megverte néhányszor, bizony cudarul.  
Bíróság, ítélet, börtön várt reá,  
lány is elhagyta, azt se mondta: pá.

Nekem ennyi elég, mondta az „ügyész”.  
Ebben az emberben nem dúskál az ész.  
Mindent tönkretett, ennyiből is látjuk,  
nem való közénk, visszatoloncoljuk.  
Mondja a védelem: nem értek egyet.  
Gyermek halálában benne van a kezed,  
elvetted tőle a várva várt kisdédét,  
romba is döntötted a családi életét.  
Nem álltunk akkor mi sem melléje,  
hagytuk, a sok „barát” őt eltérítse.  
Kiszabták tettéért a börtönéveket,  
s a lány is elhagyta akit szeretett.

Nem vitáztak tovább, újra indult a film.  
Büntetés elején, sokszor és sokat sírt,  
majd felkarolta egy kedves férfiú,  
tanította: a túlélés, nem egy túl hiú  
ábránd. Hősünk, mindent megtanult,  
felelte, hogy volt egy nagyon fájó múlt.  
Mikor szabadult, már várt rá az utca,  
lecsúszott emberi kétes jólét forma:  
autót lopott és árult drogokat,  
verekedésben elvesztett pár fogat.  
Megjárta a poklot, de ismét jött egy lány,  
őt akarta minden nap, minden éjszakán.

Munka is akadt, már tisztességes is,  
a „szakítást” a „nagyok” nem szívlelik.  
Folytonos zaklatás, fenyegetve élt,  
nem látta már, az elérhető célt.  
Feladta! Érezte, hogy ismét elbukott,  
nem várta meg a közelgő szép napot.  
Fegyver nagyot szólt, sötét lett a világ,  
csak a fény derengett, de már odaát.  
Most előttük áll, és ítéletre vár,  
pedig nem erről szólt a másik világ.  
Érezte, szeretet veszi most körül,  
lehet, hogy az ember, bűnösen üdvözl?

„Ügyészem”! Van-e még mondani valód?  
Nem értem Uram, hogy miért így láttatod:  
szerencsétlen flótás, komplett csódtömeg,  
néha mégis sírt keserves könnyeket,  
mit elkövetett, kiálthatna égre:  
lökjük, ha volna, pokol fenekére.  
Érdemel irgalmat? Magad láthatod,  
nem tisztel Istent, embert, vagy állatot.  
Uram! Küldd el őt egy olyan világra,  
hol állat módjára él, hogy megtanulja:  
embernek, szeretni, kell az életet,  
másképp ez világ, örökre elveszett.

Uram! Az „ügyész” nagyon durván szólott,  
mindig tudtuk róla, nem egy híres szónok,  
nem kell ezt az embert az állatokhoz lökni,  
megszenvetett érte, hogy nem tudott kötődni  
senkihez, ki néki addig csak jót akart,  
csak a rossz vonzotta, s mindent összezavart.

Látod most is reszket, a szíve kiugrana,  
ha lelke most is a testében volna.

Adj neki egy esélyt, egy újjászületést,  
javítsa ki mindazt, mit felír, a jegyzék.  
Talán megszívleli, jobb emberré válhat,  
ha nem teszi akkor küldd csak át állatnak.

Mindenki mosolyog, csepp harag sincsen.

Pihenj most ember, néhány évet itten,  
ahányszor akarod, nézd végig a filmed,  
tervezd meg gondosan élendő jövődet.

Ha felkészültél az újjászületésre,  
visszaküldelek a csodálatos földre.

Nem élhetsz addig közöttünk gondtalan,  
amíg lajstromodon olyan sok hiba van.

Lélek hatalma a tisztaság, szépség  
szeretettel készülj, tűnjön el a vétség,  
hibátlanul teljesítsd majd a feladatod,  
e világ nyugaljátólünk akkor kapod.

Így megy ez szerintem, ha eltávoznak,  
te és én egyszer biztos, hogy meghalunk.  
Pokol, vagy mennyország nem vár ott reánk,  
hosszan ünnepelnek, ha nem volt hibánk.  
Mégis hibáztunk, hisz emberek vagyunk,  
kapunk esélyt arra, hogy javíthatunk.  
Dönthetsz, barátom, hogy miben hiszel,  
félve távozol, vagy a fény átölel.  
Mi várhat téged ott? Egyszer megtudod.  
Ne sűrgesd! Úgyis jön, ha időd elfogyott.  
Addig? Próbálj meg ember módra élni,  
szeretetet adni, mindig remélni.

## **Még ver a szív**

éltem egykor harsányan nevetve  
ma a csend szorít s néha egy mosoly  
rálátni szeretnék a végtelenre  
hol az élet nem hazug csupán komoly

még ver a szív kering a vörös vér  
gondolat ébred a szürke napokon  
egyszer az elmúlás úgyis ideér  
a test megpihen a törött álmokon

harc mindennap saját árnyaimmal  
a porondon csupán sóhajom zihál  
átírva a kotta halkul már a dal  
csak a lét az mi orrhangon ordibál

az idő most némán beáll a sorba  
rám nevet... értem... menjen a pokolba

## **Miért kérded...**

Miért kérded oly sokszor tőlem  
mire tanít, ha csicsereg a május?  
Meggyszűnik-e végre a tél-gólem,  
szerelemre ébred-e a város?

Hidd el, talán a mámor andalít,  
olvad a jég, bús szíved is könnyebb,  
zöld rét virága csak neked virít,  
áldott napfény kicsalja a könnyed.

## **Megfejtenéd-e...**

megfejtenéd-e ki vagyok  
hazug csaló kicsit álnok  
isten tenyerén fénylő pont  
ki közben falat épít s bont

csodás gyümölcs szép piros  
hamvas kívánt illatos  
magházát a kukac rágja  
aszalódik húsa héja

vagy csak ember egyszerűen  
ki elveszett a rengetegben  
eltévedt az álmok útján  
tovatúnt a szép szivárvány

talán egyik sem vagyok  
csak álmokat hordozok  
sort is tartok vegyülök  
képzelet szárnyán repülök

de szeretlek míg élek én  
ó te cinkos vak remény  
mire titkom megfejted  
a túlsó partra átérek...

## **Mindennapi farsang**

álarcot visel mindenki  
most a hamis szó az igaz  
visszatér-e ha véget ér  
az igazsághoz az agy



## **Maradnom kell...**

maradnom kell hisz oly sok a feladat  
kijelölt utam is még előttem áll  
azon töröm fáradó agyamat  
vajon a szerencse egyszer rám talál

végzem a dolgom írok rendületlen  
gyümölcsöt teremnek kertben a fák  
időm érzem e kusza rengetegben  
egyszer majd elfogy és végleg lejár

talán majd hagyok itt valami jelet  
feledés homálya végleg nem takar  
bár erre esélyem egyre kevesebb  
dúl bennem még az elszánt akarat

hogyan megmutassam a kicsi is ember  
nemcsak a nagyoknak teremhet babér  
de akaratom lenyugodni nem mer  
míg ily messzinek tűnik ez a cél

## **Ma... margójára**

magyarul... magyarnak oly felesleges  
csak szlenget érti hiszi tökéletes  
okos a telefon beszéd meg halott  
társaságban is érzem magam vagyok

üzenet érkezik de csak sms  
szavakból is elhagy itt ott keveset  
fejts meg a rejtvényt és dadog az elme  
mesét mondani ezzel hogy lehetne

meredten ül a telefont bámulja  
sebesen mozog mindkét hüvelykujja  
újabb sms gyorsan rendez mindent  
életet halált vagy múltó szerelmet

ilyen a világ az érték egyre pusztul  
emberi kapcsolat silányra módosul  
már csak a technika hajt minket előre  
markunk szorítja ha visznek temetőbe

## **Emlékezz rájuk...**

### **II. Magyar Hadsereg emlékére**

vert hadunk zászlórúdjain szakadt  
rongyok repkednek most zászló helyett  
csak a jajszó mi a zajban átölel  
viharfelhők gyűlnek a táj felett

itt hol egykor vidám ének zengett  
most vértől iszamós a föld aratott  
a halál mint érett kalászt levágva  
fiatal életekből rak asztagot

pajtás meghalni jöttünk ily messze  
mért e hősinek mondott mézárszék  
vár a szép menyecske az otthoni föld  
vágyat és testet a gránát tépi szét

lesznek...talán... kik emlékezni fognak  
ránk a pusztán akkor kalász virul  
pipacs mi közte van jelzi nekik  
itt fiatal vérünk a porba hullt

közös síron már nem nyílik virág  
porladó csontjaink föld takarja  
mért nem érti meg az a sok ember  
háborút csak a hatalom akarja

vagy vallás az is hatalomról szól  
isten törvénye „ne ölj” nem érdekes  
névében nevével gyilkolhatunk  
ezt nevezik ők hősi tettnek

egymást ölik idegen emberek  
parancsra hisz nem látták egymást soha  
ma már együtt bolyongó szellemek  
kiket eltemetett háború mocska

ajánlás

emlékezz rájuk csendes főhajtással  
hisz férjek voltak fiúk és apák  
herceg a háború gyilkos gyalázat  
szétdúl életet családot hazát

## **Ha véget ér a pünkösdi ünnep**

szentlélek szállta hozsanna néked  
csend borul a csendre vár a vigasz  
virágvasárnap létedet érzed  
de megnyugvást sem hoz már az igaz

ott állsz a parton a hit-folyó száguld  
kántált imákban bújik a remény  
az apróért mért léted sem drágult  
a valóság néha nagyon kemény

a megváltás vajon elér-e hozzád  
vagy menny és pokol csak játszik veled  
szentlélekre vár ma hit és az ország  
reménnyel kulcsold imára kezed

ne várd hogy az ég téged megsegít  
ha lábbal tiprod a törvényeit

ajánlás

herceg az imák ég felé szállnak  
csak a válasz nem jön nem érkezik  
a cinkelt lapok most is körbe járnak  
ellenük segítség nem létezik  
elmúlt az ünnep a dolgos napokon  
a remény is elszáll a szólamokon

## **Eretnek voltam...**

ha távoznom kell ó istenek  
teszem azt bölcs belenyugvással  
születtem éltem és elmegyek  
az élet rohan nem marasztal

idő mint olyan észrevétlen  
csupán a test jelzi múlását  
köszönöm sorsom mit megéltem  
lázado énem megnyugvását

eretnek voltam vagyok leszek  
tűz ég bennem mert új kort élek  
elme még szárnyal a test görnyed  
lázado egyszerűbb és könnyebb

mint tisztára söpörni koszos udvarom  
nehéz a sorsom de büszkén vállalom

## **Én nem időzők...**

A csendben rám mutató ujjad  
örökre, vagy csak néha bújtat  
a lator köpenyébe.  
De oly sokan várják epedve,  
hogyan hulljon csepegve,  
az ősi pátosz már semmivé lett.  
Én nem időzők a Göncölszekéren,  
hisz oly hatalmas az Univerzum,  
csillagról, csillagra henyélek,  
szórom a fényt, ahol csak tudom.  
Emlék nem leszek hisz a feledés,  
mi megkönnyíthet szívet és lelket,  
elfeledtetni azt a percet,  
hol fájdalmat generál a belső remegés.

## **Mindenütt csak...**

mindenütt csak fájdalom  
mit rossz érzés hoz elő  
esőkönnyek mik lassan  
hullnak a szürkeségből  
szél süvít ordas csendben  
nyomasztó lét körülölel  
valóság talán szörnyűbb  
mit képzelet alkothat

széthullott álmok csendje  
élet vermet alkotott  
sírok növekvő terhe  
fásult szürkeség honát  
alkotja új ruhaként  
a régi színes helyett  
de ünnepet ülni kell  
ha feladod mi lesz veled

egykor lesz majd újra fény  
vigyázz őrizd a titkot  
sajátod még a remény  
veszítesz ha elhagyod  
mert ma csak a félelem  
tör utat a csenden át  
a természet követel  
itt magának több jogot

## **Kommentek margójára**

Ha új vezér jön, változik a nép is,  
oda húz, ahonnan szebben ígérlik,  
a Kánaánt! Ha valaki ellent szólna,  
megfeszítenék, betaposnák a porba.

## Mindennapok

félnótás botor álmok  
kiszolgált lusta fények  
tévúton poroszkálók  
lapuló szürke lények  
ők dörgő tapsviharban  
állnak de megtagadva  
s nem hisznek magukban  
várják létükkel dacolva  
végre nekik is jobb lesz  
talán dob koncot az élet  
csak egy foltozott top-less  
mi feldobhat néha téged

a pénz nagy úr ez nem jó  
harsányan röhög csak rajtad  
tárcádban nem lapul bankó  
hitel súlya nyomja vállad  
képzelsz álmodón csodát  
elérni imával próbálsz  
teremtő adjon megnyugvást  
hiába akarod kívánod  
ha reggel felébredszen újra  
kezdődik ismét a robot  
nem mutat áldón az isten ujja  
feléd ezt minden nap láthatod

ajánlás

nem vagy vesztes magadban higgy  
hiszen élsz várnak apró csodák  
minden perce nektárt csepegtet  
élvezd a fények játékát

## Miért teszi ezt...

"elnyel bánatot naponta  
árnyat lehel agg fa lombja"  
(Radnai István: Nyomorgó)

miért teszi ezt az aprócska lét  
„sárgát” varr oda ahol nemrég  
ágaknak végén gyümölcs hintázott  
anyácskám kapok-e még kalácsot

a tájban túlsordult néma fájdalom  
lét nemlét talán még fájlalom  
szűkülő lét gyógyító fakopácsok  
anyácskám kapok-e még kalácsot

költői kérdés anya nincs már  
végtelenben is párhuzamos a sínpár  
mi odavisz ahol sok csillag ragyog  
emlék-csendben talán boldog vagyok

ajánlás

herceg az anya mondd miért megy el  
tudom elmegy mondd miért hiányzik  
álmban mondd miért nem felel  
csak mosolyog simogat s eltűnik  
közben miért lesz könnyes az arcom  
talán ott túl... egyszer... megtudhatom

## **Miért mindig...**

miért mindig a jók szenvednek  
sújtja őket a vad ostoba  
sors de talán meglelhetnek  
egy kiskaput is néha-néha

ha olykor talán belerúg  
az ember egy út menti kőbe  
érzelmet ír a szív-zug  
hogyan felvegye lehajol érte

látsz egy arcot megfog a kép  
érzelmet sző a kósza álom  
trubadúr dallamot szór a lét  
de nem neked hiába vágyod

sebek tucatja már a tied  
egy része nyílt a többi gyógyul  
pitypang álmok csak a szél neszez  
az átjáró lassan megcsikordul...

### **ajánlás**

hercegem az érzelmeket  
oly bőkezűn osztogattad:  
az emberi agy mindent temet  
semmis már az ősi óhaj

álságos a lét most amiben  
dagonyázva teng az ember  
zajban pusztul vagy csendesen  
érzelem nélkül értelemmel

## **Lehet hogy...**

semmiből érkezem valahova  
arcomon közben mélyülnek a ráncok  
terelget engem a sorsom ujja  
lehet hogy „ott” majd békét találok



## **Megtört a csend....**

megtört a csend és ébren álmodom  
bármerre lépek sár és rút penész  
szavakból fonok hálót hordozom  
tovább keresztem mely most oly nehéz

visszahúz a zsombékos ingovány  
lábamra a sár mint hínár tapad  
hajózni kéne szól a kapitány  
én maradok az idő meg halad.

túl a sáron túl az ingoványon  
vár egy gyönyörű napsütötte táj  
álmom feladni soha nem fogom  
talán ott rám is még valaki vár.

elmúlik egyszer a gonosz átok  
eltűnnek a gondok a fejem fölül  
gitárom húrjain új zenét játszok  
akkor a kósza szél is velem fütyül

vidám lármában jólesik ha látom  
megnyugodva dőlök hátra akkor majd  
teljesült a dédelgetett álmom  
az ingovány már messze elmarad

## **Levedlem most...**

Levedlem most, mint bőrét a kígyó,  
testemre szorult kínzó sorsomat.  
Életet alkotok és megható,  
szeretettel teli szép napokat.

## Már tudod...

hajnalban ébredek vége az éjnek  
gyorsan elillan az éjszakai csend  
árnyak cikáznak még álmom reszket  
szemhéjam ólom befelé mereng  
agyam acsarkodik mint szomszéd kutya  
amire vágyom nem szirén-ének  
csak a tavasz és nyílna az orgona  
alatta sok virág sárgák és kékek

túlhajszott szív most pihenni készül  
idő beletörik-e a vasfogad  
ráncos bőrdön nyomokat hagy végül  
léted a tét ő ellened fogad  
már tudod az élet csupán pillanatnyi  
szűkülő horizonton törik a csend  
ha int a „karmester” el kell engedni  
mit kezded hiába markol itt lent

újak jönnek a világ nem áll meg  
ott állsz az időtlen létsíkon túl  
törött álmaid nem érintenek  
alakod térben időben fakul  
jeled az idő homlokába marva  
nincs szándék soká nem marad  
porlik a kő és porlik a szikla  
helyet követel egy új pillanat

felébredek... már halkul rossz dalom  
ott mélyen legbelül valami szorít  
árnyak cikáznak csendben a falon  
elnyűtt érzésből enged egy kicsit  
egy új nap mindig a pillanat képe  
mely repít tovább... a borús hangulat  
mint a köd száll a feltámadó szélbe\*  
oszlik el csak a pillanat marad

## **Mai világ margójára!**

Temetetlen holtak, merényletek,  
a világ már roppanó csődtömeg,  
nevedben gyilkolnak,  
tesznek rossz dolgokat.  
Isten! Ezt vajon miért hagyod?  
Vérrel váltjuk meg a holnapot?

Lenyúlás, hazugság „szent” dolog,  
összerogyni látszik a szép holnapod,  
áldás a fegyveren  
mindig más az ellen.  
Hogy állítsuk meg a vér patakot?  
Sikamlós, hát szórjunk rá homokot!

Nem takarja be? Hozunk még földet.  
Robbantsuk rá a Földet, az egészet.  
Szabad az akarat,  
csináljunk mocskosat,  
nevedben Isten! És ha rád fogjuk?  
Tudod: már te vagy a mi foglyunk!

## **Lélekharang...**

álmokkal töltött csendes délibábok  
megtört neszek kábán félrehallva  
fenn kék alapú felhőjáratok  
tépelőzés lenn élve vagy halva

tépett lapok sors aszalta könyvben  
az írás rajtuk régen megkopott  
nézem ahogy a szemed se rebben  
ha eldobod a zilált holnapot

lélekharang kihegyezve halkra  
mert tudod ma sem születnek csodák  
csak tántorogsz az úton jobbra-balra  
követve így a mámor mítoszáét

árnyék hajol hozzád agyad elmereng  
s ékes szavakkal szólít meg a csend

## Küzdelem

Csend van körülötted, hatalmas csend.  
Sajog a bordád és zúg a fejed,  
az ütés, mit kaptál, kijózanít,  
itt az értelem már sajnos nem segít.  
Jobb csapott, vagy íves bal horog,  
ha lazán, sután, álladra kapod,  
mintha a világ szakadt volna rád,  
rendül az agy és csuklik a láb.  
Repül a törülköző, vagy megment a gong.  
Intelmek szólnak, te csak hallgatod.  
fejedben zúgás és homályos a kép,  
meggyőződésed, hogy ebből elég!  
De felállsz újra, ha szólít a gong,  
hisz belőle élsz, ez a dolgod,  
suta mozdulatok, az erő is fogy,  
hajt előre most is az akaratod.

Lám, az élet is ilyen meccs talán,  
ha győzni tudsz, ekkora ütés után,  
mely padlóra küldött, te újra felállsz,  
szemedben dühvel ismét ringbe szállsz,  
csak a győzelem, mi elfogadható,  
talán nem lesz sosem olyan „bíró”,  
ki téged csak azért diszkvalifikál:  
mert látta, hogy bizony megroggyantál.  
A hit magadban mindenén átsegít,  
falakat bont, és magasba repít.  
Ha akarat visz előre és világos a cél,  
elérheted álmod, amit kitűztél  
magad elé! A kemény menet után,  
minden csontod sajog nagyon durván,  
karod a magasban, biztos érzed már  
dobogó tetején állva, más a világ.

## Küzdeni...

küzdeni... még van értelme  
a lét... hajt tovább a tudat  
nincsen még kizsigerelve  
talpad alatt a helyes utat  
érzed talán ez a végzet  
karcolt könyved lapjaira  
a sorsod a már levitézlett  
de mondd ki emlékszik arra

fantom arcok lesnek ma rád  
tűz ég ott benn... előrevisz  
álmatlan sok-sok éjszakád  
te vagy ki önmagában hisz  
hiába a bűzöd dagonya  
mely magába zárva rejtene  
veled az ég minden csillaga  
a világ... talán... felfedezne

Janus arcú vagy te élet  
adsz örömet és bánatot  
te meg bizony szemlesütve  
imádat hozzá mormolod  
bűnösnek születted... hidd el  
csak a fércelt írás szerint  
vérrel írt történelemmel  
int: tiéd a bukás megint

talán látod talán csak érzed  
remeg a lét itt az ághegyen  
reméled hogy mégis megéled  
hamvakból új világ terem  
főnixként éled a jövő  
halkan fohászod rebeged  
áldást oszt múlt jelen jövőndő  
mormolod: ámen úgy legyen

## **Lellei emlék**

már a csend matat itt a sarokban  
még vörös fényt dob az égre az est  
fátyolos emlékek sora agyamban  
távoli tájakról képeket fest

villódzó fények az ott a túlsó part  
közöttünk sima víztükör: Balaton  
sötétbe olvad lassan a vízpart  
messze jár innen a gondolatom

csak képernyő világít itt előttem  
lassan szövöm most a mondatokat  
vár az élet e késői időben  
hisz hozza a szél a vidám zajokat

nyüzsgő a város apraja nagyja  
csepereg néha van aki feladja

## **Hidd el, mindennek...**

Hidd el, mindennek oka: az alma,  
mert oly csábosan piroslott a fán.  
„Hason csúszó” talán csak azt várta:  
mikor jár arra végre az a lány.

Az őrző szem némán kifigyelte,  
vagy érezte bűnös a gondolat,  
alma, a lány, a csábítás trükkje,  
tilosból, soha nem lehet szabad.

Ledőlt amit szépen felépített,  
almával indult útjára a harc.  
Átok sújtotta emberiséget,  
markában tartja a hitbéli sarc.

Tudásért az ár ekkora vajon?  
Lány, kígyó, alma. Bűn ez? Nem tudom.

## **Ki vagyok én?**

Ki vagyok én? Csak az Isten tudja,  
vagy talán ő sem, csak én magam,  
hitem magamban, újra meg újra,  
őszintévé teszi minden szavam?  
Jó és gonosz, mennyország és pokol  
Isten és Lucifer bennem lakik.  
Utak, elágazások, döntések, olykor  
a józan ész mindent megnehezít.  
Nem bántani senkit, egyenes gerinccel  
embernek maradni a legnehezebb.  
Abba a folyóba, ugyanoda kétszer  
belelépni, tudom, soha nem lehet.  
Dejá vu érzések, korábbi életek  
fricskái mind-mind messze vannak már.  
De hidd el, ki akkor közel állt hozzád  
ebben az életben újra rád talál.

Ki vagyok én? Kérdezem magamtól,  
a tükörkép mosolyog, de nem felel,  
cinkosan hunyorít, vagy csak úgy látom,  
idő foglya vagyok, emberi lélekkel.  
Múlt terhét cipelem, nem változtatható,  
haladok az úton egyre csak tovább,  
hol a bizonytalan jövő izgalma vár,  
a végtelen világ, új dimenzió...  
Visszatérek majd...csillagokba talán.

## **Ha megáll vonatom...**

ha megáll vonatom ott az állomáson  
leszállok akkor is ha üres a peron  
elindulok ha kell akár erdősávon  
mert nem célozok itt a végállomáson  
csendben várni a végzet szekerét  
hisz rám is várhat valaki még

## Ha néhanapján...

Miért van, hogy négy szemmel sem látok?  
Pedig szemüveggel tisztább a világ.  
Botorkálsz, egy házig hol születted,  
de más lakik benne réges-régen már.  
Mit mondanál ha ajtót nyitnának?  
Születtem, játszottam, vágytam utánad,  
rongyos, nagybetűs élet mi marasztal,  
éltem itt... valaha régen... a mának  
de már nincs dolgom itt a múltammal.

Néha, ha tétova, hevenyészett  
nosztalgiával nézed az egészet,  
bukdácsolva olykor a múltad lépcsőin,  
keresve hol egykor nyílt a kankalin.  
Szerelmet, melyet túl haladt az idő.  
Csókok íze már csak ritkán jön elő,  
de a kenyér illatát még érzed.  
Mamád sütötte de az enyészet  
már őt is elvitte.

Ha néhanapján friss tejes-pite,  
kerül az asztalra csak rá emlékezem,  
meg apámra, anyámra ki szeretettel nevelt.  
Mikor felnőttem már életre kelt  
bennem a hiúság: én jobban tudom!  
A tévedésem azóta fájlalom.  
Ha vétkemül róják ezt odaát,  
megvéd-e akkor a „túlvilág”,  
vagy kárhóztat újabb próbára?

Az újjászületés ifjú polgára  
elköveti-e újra a hibákat,  
vagy keresve új járatlan utat,  
emberként, ember után kutat.  
Hisz ember módjára emberként élni  
kemény feladat mit nem szabad felcserélni  
hazugságtól bűzlő csalfa mesékre.  
Elutasításhoz lesz-e elég mersze,  
vagy tétován süllyed el a porba,



rózsaszín szemüveget hordoz az orra.  
Szajkózza mit a kórus ordibál,  
majd újra sorba áll a kapunál,  
megszületve hibát korrigálni,  
vagy elkövetni mindazt ami talmi.  
József Attila írta: Levegőt!  
Ma én is légszomjjal küszködök...  
Vergődöm, reményem talán a holnap...  
Emberként beinteni a pokolnak!

## Hajnali gondolatok

Most kinn, a hajnali derengés,  
vöröslő fénye jelez új napot,  
hogy tudd, az idő szorító érzés,  
ébresztőórától ma is megkapod.

A vekker hangja lehangoló,  
hisz megint itt egy újabb reggel,  
míg a szív érzése mámorító,  
vágyakat győz le szeretettel.

Az agy alkot és csodásan teszi,  
a rend felőrölheti a vágyat,  
az ütemes dobbanás az ami,  
reményt és Ámort összezárhat.

Talán a bensőd titkos zenéje  
megóvhat attól, mit nem szabad.  
A remény táplál, Ámort remélve,  
alkot a hajnalból újult vágyakat.

## **Hallod?**

Hallod? Sokszor hamis az ének,  
fals futamok, lehangolt zongorán,  
szennyben, mocsokban a zenének  
élnek igaz zenészek, kívül a  
patrícius pátrián.

Nem állsz a sorba, nem lépsz egyszerre?  
Szövegeidben nincs rejtve a való?  
Zenéd sem jó, nem kerül Isten elébe,  
hisz nem vagy méltó a „figyelemre”:  
eb ura fakó!

Ha a papír, a toll is az enyém,  
ha én írhatom a kotta lapokat,  
miért volna akkor itt erény,  
csak az „Isten” játszhatja  
a legszebb dalokat?

Hisz a zene, szerintem mindenkié,  
ha nem is szól mindig tisztán az ének.  
Nem lehet kiváltsága egyetlen „istennek”  
dönteni a „dalról” emberek felett, mert  
mert ez a kis föld itt, tízmillió emberé!

## **Ha nem vigyázunk...**

rút gazok hordái mindenütt  
múló pillanat, vadvirág csendek  
por lepte valóság s nekünk  
ha nem vigyázunk: kicsengettek

## **Kérlek mondd el...**

kérlek mondd el milyen az ördög  
valóban lólábat visel  
vagy csak a reszkető emberi lélek  
rajzolta ilyenné ezt a képet

mondd tényleg igaz hogy szarvakat hord  
bár neve Lucifer a fényhozó  
vagy csak Prométheusz helyére lépve  
a tudás szintjén ő letiltható

kérlek mondd el milyen az Isten  
kegyes nyájas és alkotó  
akkor miért fél tőle is az ember  
mi az ami benne oly szívszorító

mondd tényleg pokollal bünteti azt  
ki ellentmond isteni törvénynek  
akkor az álnok és hazug emberek  
tőle vajon miért nem félnek

kérdések melyre ma nem ad a hit  
válaszokat ollózott írás int  
hogyan félj és reszkess hisz nagyobb hatalmat  
így akar hittel feletted az elit

de Isten és Lucifer benned lakik  
folyik a harcuk évezredek óta  
ki győz hidd el csak rajtad múlik  
embernek maradni de szép is volna

## **Kérdés, válasz nélkül** (Húsvét ünnepének margójára)

Vajon mit szólna most a fiú:  
kit ma Isten gyermekének hívnak?  
Ki szeretetet hintett, s nem volt hiú,  
mit a „nagyok”, akkor, megtoroltak.

Vajon mit szólna most a fiú:  
hitedet látva „dolog időben”?  
Csak csendben megfordulna s némán  
eltűnne a ködös végtelenben.

## **Inkább neved Vándor**

Vándor, ki a temetőben jársz,  
virágot viszel, szeretted sírjára,  
ha útközben jeltelen hantot látsz,  
hol nagy kő jelzi, nyugszanak alatta,  
akkor állj meg csak egy pillanatra,  
cseppnyi szeretettel gondolj arra,  
ki itt nyugszik, alaktalan kő alatt:  
mily szomorú, hogy neve lemaradt.

Ha mégis szomorúan sírni szeretnél,  
ezen, a nyomasztó névtelen helyen,  
ahol a föld alatt csak én pihenek,  
de helyemet a kő alatt nem lelem:  
hagyd el a bánatot.

Inkább neved egy jó nagyot:  
mily balga volt, hogy ily csodás helyet,  
mint e kék bolygó, itt hagyott.

## **Gyermeknap másik oldala**

aprócska élet a sors kegyetlen  
tépi cibálja eresztékeit  
kicsike fiú nem ő az egyetlen  
a sors belemélyeszi körmeit

lázad a sorsa ellen még vágyva  
az elismerést és szeretetet  
de mit nyújt az élet ha egy árva  
a lét mezején álmokat kerget

mert minden gyermek a jövő záloga  
ha máskor nem talán gyermeknapon  
érezze valaki vár rá nagyon

a szeretet ma csak őt akarja  
talán megérti akkor: hogy szabad  
élni álmodni csodaszép dolgokat

## **Kérdést feltenni...**

Kérdést feltenni nem egyszerű,  
ha jó, már benne van a válasz,  
magyarázat oly mesészerű,  
néha a végletekig fáraszt.  
Mi volt és van, kézzelfogható,  
a jövő kétes és távoli.  
Ígérete a szépre, mámorító,  
suttogását, jó lenne hallani.

Tudni, mi lesz, megnyugtató,  
de mindenki felkészült erre?  
A kétely hangja mely lázadó,  
emléket űz a végtelenbe.  
Kódolva bennünk a jövő képe,  
felmerjük-e törni a zárat?  
Tudás hatalom, titkon remélve  
számunkra szép lesz a kárhozat.

## **Itt élek én...**

itt élek én az ég alatt  
csend mutat csak új utat  
vágyom azt mit nem szabad  
hulló csillag álmokat

fény szítál a ködön át  
emlékével élsz tovább  
napok percek szaladnak  
mit megélsz nálad marad

törtető kis csenevész  
kósza álmok sora vész  
oda hol megszűnt az út  
hová léted majd kifut.

zaj-gazos a lételem  
mi átgázol a létemen  
cseppnyi sugár ha elér  
szívcsakrámon nem lesz dér.

## **Jó lenne újra...**

a csend mesél  
én hallgatom  
mellettem ül  
az ágyamon

nincs szóvirág  
sem cikornya  
csak való világ  
ha mese volna

jó lenne újra  
magasan szállni  
nem a pocsolya  
szélén dagonyázni

egymást szeretni  
mint akkor régen  
csak úgy elveszni  
szemed tűzében

de a csend mesél  
magam vagyok  
bár megtehetném  
nem lázadok

## Felébredek...

bár az emlékezés még visszatart  
túlhajszott szív most pihenni készül  
már tudod a lét csupán csak percnyi  
újak jönnek a világ nem áll meg

felébredek... tényleg új nap virrad  
mit amíg csak lehet meg kell élni  
enged kicsit a rossz érzésből végre  
vágyak álmok messzire kerülnek

mit kezded hiába markol itt lent  
jel vésve az idő homlokába  
árnyak cikáznak dőlve a falnak  
mint a köd a feltámadó szélben

s átúszni lassan a feledésbe  
lét hiába adott szép pillanatot  
te ott az időtlen létsíkon túl  
szűkülő horizonton törik a csend

## Végül

puszta létünk felett  
délibábok tarka  
hazug álmképei  
lebegnek tova  
furcsa mákonya  
a földi létnek  
beszippant de  
meg nem érted  
csak ha elérted  
majd a túlpartot  
roskatag csónakod  
kiköt ott s a ködöt  
mely elfedi a túlvilágot  
lassan áttöri a fény  
benned az új remény  
egyszer viszontlátod  
e kéklő sárgolyót



## **Ha kiderül mégis...**

mekkora nyomor kell hogy megértsd végre  
hazug szónak nem lehet értéke  
mételyt hordoz megosztó ronda mételyt  
az igazság hozzád így sosem ér el

mámorban úszik ki győztesnek látszik  
de nem beszélget és nem parolázik  
másokkal csak dölyfösen lenéz rád  
egója mint a sas fellegekben jár

szemében nem vagy csak hazaáruló  
levegőt rontó eltaposni való  
nem érti mért nem kötötted fel magad  
csak neki hordoz az ég csillagokat

ha kiderül mégis hogy rossz lóra tett  
átkozza majd a földet és eget  
te leszel a hibás változatlanul  
de alattomos majd csendben meglapul

hinni mit hallani akarsz olyan jó  
így kerít be téged majd a hazug szó  
elkendőzött igazság kívül marad  
nehezen térsz észhez a romok alatt

## **Furcsa világ...**

Furcsa a világ amelyben élünk,  
hatalom, a pénz a legfontosabb.  
Mindentől és mindenkitől félünk,  
agymosógép ma a legszorgosabb.

Van-e valami ami még a tiéd?  
Nem a sajátért, másért robotolsz,  
sok az éhes száj, durva a pribék,  
már az sem tiéd, amire gondolsz.

Érzed, elvesznek tőled már mindent,  
az agymosás új ideológia,  
semmivé lesz minden ami még szent,  
hajlott hát, a törött gerinc a ma  
elvárt magatartás. Sírni? Minek?  
Hisz itt, nem figyel már reád senki,  
s ha igen, akkor sem hallja meg,  
mit szeretnél vele megosztani.

Ha mégis feladod, meghal a remény,  
tavasszal új érzelmek születnek,  
igaz, az élet, mindig kőkemény,  
csodás gondolatok majd körbe vesznek.  
Ha összefogunk, porba hullik majd,  
kitárul a világ, megszűnik a csend,  
eltűnik ki jót, csak magának akar,  
idefenn várnak már, nem odalent.

## **Fel kell állnod...**

tört álmoknak nem kell szép kalitka  
hisz mentes víznek sem kell buborék  
ha sorsod aláz a földbe taposva  
te ne engedd hogy törjön a derék

fel kell állnod minden csapás után  
lebegjen előtted a végső cél  
ne hagyd hogy az érzés sután bután  
elhitesse a hited nem acél

emelt fővel nézz sorsod szemébe  
még akkor is ha térdre kényszerít  
meg se fordulhasson az eszébe  
hogy téged végleg a földre taszít

vár az út mi hosszú még előtted  
csendre inti a sors kezét feletted

ajánlás

herceg miért adja fel oly sok ember  
és hagyja törni gerincét csupán  
mert alázata mint hatalmas tenger  
tölti el mert koncot is vet talán

ki ott ül még ha porig is alázza  
neki tapsol hozsannát ordít szája

## **Gondolat az érzésről.**

Mondd! Meddig élhet egy érzés,  
mint hamu alatt a rejtőző parázs?  
Ha már a „miért”- ben sincs megértés,  
eltűnőben a korábbi varázs.

## **Én nem akarok mást...**

egykedvűen járom az ősi táncot  
parafrázist őrl a gondolat  
vetnék én az érzelmekre vámot  
míg elmém vasalja ráncaimat

mint lobogó lángú akácfa dala  
tér az emlék apró szegletébe  
agyamnak közben mágikus zaja  
jut el hozzám mint csillagok zenéje...

töretlen akarat de fogyó erő  
s a hit magamban visz most csak tovább  
nem adhatod fel, csak így leszel nyerő  
felírat lehetsz az idő homlokán

nevetés áttör a szféra zenéken  
Isten ujja közben... talán... rám mutat  
nem akarok mást közlöm merészen  
csak itt a végén... simább utat

## Kedves Olvasó!

**Mottó:** Ha leírnám azt, mit megéltem eddig,  
S közzsájjra tenném; gondolom  
Nem lennék más, csak egy sült bolond,  
Ki sorsát átkozva, dicsekszik!

Talán joggal teszed fel a kérdést: ki ez az ember, aki veszi azt a bátorságot, hogy elismert költők nyomdokain próbáljon haladni és verseket írjon, arról nem is beszélve, hogy azt a nagyérdemű elé tárja. Beavatlak a titokba, a következő néhány sorral, mely nem csak azt taglalja, hogy ki is vagyok egyáltalán, de arra is magyarázatot ad, hogy hogyan kezdtem el, vált mindennapos hobbimmá ez a tevékenység és hova is jutottam vele.

Nevem Hegedűs Gábor és nyugger vagyok. Szeged melletti településen Algyőn lakom! Nem itt születtem, hanem egy Csongrád megyei kis faluban, a valamikor boráról híres Pusztamérgesen 1948 októberében, egy viharos vasárnapi napon! A középiskolát Szegeden végeztem és itt is dolgoztam nyugdíjba vonulásomig. Sok munkahelyem volt, de mindig emberekkel foglalkoztam. Szerettem a kihívásokat!

Már gyermekkorom óta a kedvenc időtöltésem az olvasás. Mindent elolvastam ami a kezembe került. Imádtam a klasszikusok verseit, szavalóversenyekre jártam és sokszor nyertem is, igaz csak újabb könyveket, de én ennek jobban örültem mint az okleveleknek! Csak a Pálmalevelem kikérése és felolvasása – 2014 – óta írogatok. Akkor szembesültem azzal, hogy írni fogok és azóta valóban a hobbim lett! Sokat tanultam és tanulok, mert a versek, novellák írása sem tanulástól mentes foglalkozás. Olyan szinten nem beszélek nyelvet, hogy fordításra is vállalkozzam. Szeretném magam megmérteni, lássam mennyit is ér amit csinálok. Ma már nem csak verseket, de novellákat is írok.

Eddig megjelent E- köteteim melyek megtalálhatók a Magyar Elektronikus Könyvtár „polcain”:

- 2017. Mint tömjénfűst
- 2018. Szárnyszegetten
- 2018. Látod fényt sírnak...
- 2019. Csendfolyamok
- 2019. A Hold mosolya
- 2019. Sziklákön egy fa...
- 2020. Hegedűszó ...talán az élet

Eddig megjelent papír alapú köteteim, melyek támogatással, magánkiadásban jelentek meg:

- 2015. Álmodozások – versek
- 2018. Most szél sodor – versek
- 2019. A pálmalevél – novellák
- 2019. A Hold mosolya – versek
- 2019. Sziklákön egy fa – evokációk és parafrázisok (versek)

Eddig megjelent írásaim – versek és novellák – antológiákban:

- 2016. Poet Antológia – három vers
- 2016. Őszi Pályázat – Irodalmi Rádió – egy vers
- 2017. Poet História X. Antológia – három vers
- 2017. Természet 2017. Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers

2018. Kedvesemnek Bálint napra Antológia – Irodalmi Rádió – kettő vers  
2018. Álmodból fogantam Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers  
2018. Szinva-parti sztorik Antológia – Irodalmi Rádió – három vers  
2019. A Hold is velünk dalol Antológia – Irodalmi Rádió – öt haiku és öt apeva vers  
2019. A világ ezerszínű virág Antológia – Irodalmi Rádió – három vers  
2019. Zsebkönyv 7. Sodrásban – Holnap Magazin – tíz vers  
2019. Utazók Sci-fi, Fantasy Antológia – Holnap Magazin – egy novella

Az Irodalmi Rádió szerkesztésében kerültek felolvasásra verseim az irodalmi műsoraikban. Verseim a Poet. hu irodalmi oldalon jelennek meg rendszeresen, de jutott már belőle a Holnap Magazinnál, a Verseskönyvnél és az Irodalmi Rádiónál lévő blog oldalamra is.

Jelent meg versem az Algyői Hírmondóban, valamint a pusztamérgesi helyi híreket tartalmazó újságban is.

Eddig elért eredményeim:

2018. Szülőköszöntő Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – egy novella II. helyezést ért el.  
2018. Ne háborúzz Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – egy novella II. helyezést ért el.  
2019. Természet Poétája Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – kettő vers III. helyezést ért el.  
2019. Költők éves értékelése – Irodalmi Rádió – II. helyezést értem el.  
2019. Idős-ügyi Tanács Irodalmi Pályázatán Szeged – egy novella I. helyezést ért el.

A saját versek mellett írtam evokációt Mihail Jurjevics Lermontov, Arthur Rimbaud, Paul Verlaine, Baka István, Kicsiny László, Katona Judit, Kálnoky László, Garai Gábor, Radnai István, Marsall László, Petri György, Tóth Árpád, Baranyi Ferenc, Nagy László, Kányádi Sándor, Szirmay Endre, Faludy György, Király Lajos, Rilke Rainer Maria, Stephen Spender, Kosztolányi Dezső, Gyurkovics Tibor, Benjámin László, Parancs János, Petrőczy Éva, Szabó Lőrinc, Király Lajos, Kiss Dénes, József Attila, Sajó Sándor, Charles Baudelaire, Kamarás Klára, Jagos István Róbert, Hajdrik József és még sorolhatnám hosszan az elismert költőket, valamint néhány Poet-os társam verseire. A Poet. hu oldalán megjelenő verseimet, novelláimat, közzé teszem a Facebook oldalamon is. Folyamatosan pályázok megjelenő felhívásokra. Algyő és Pusztamérges érdeklődő közönsége 2018 novemberében ismerkedhetett meg a második, papíralapú verseskötetem anyagával, kellemes hangulatú könyvbemutatón, majd 2019-ben a novellás kötetemmel is megismerkedett Algyő irodalomkedvelő közönsége.

Az elmúlt évben meghívás kaptam a Budapesti Nemzetközi Könyvfesztiválra, ahol a Most szél sodor című verseskötetem és A pálmalevél című novelláskötetem dedikálhattam az Irodalmi Rádió standján! 2019-ben beválogatták a köteteimet az Algyői Értéktár megőrizendő értékei közé.

Újabban novellákat is írok a versek mellett, mert vannak olyan gondolatok, melyekhez a vers szűk keresztmetszet, illetve leírva a történetet több oldalnyit jelentene. Ezért próbálkozom ezzel a műfajjal. A bírálat joga – hogy megmarad vagy sülyesztő – már a Te feladatod eldönteni kedves Olvasóm!

## **Kedves Olvasó!**

Fogadd hát szeretettel ezt a kötetemet is, mely verseim válogatását tartalmazza régebbiek átiratait és újakat egyaránt. Remélem elnyeri majd a tetszésedet. Köszönöm szépen, hogy olvastad/olvasod.

## **Köszönetnyilvánítás:**

A kötetet szeretettel ajánlom:

**a SZUB Szerviz Kft.-nek,**  
hisz támogatása nélkül a kötet nem jöhetett volna létre;

**Haranghy Géza**  
**Príma díjas költőnek,**  
aki megtisztelt azzal, hogy a kötet ajánlóját megírta;

**Berkes László Barátomnak,**  
aki a kötet grafikai és szerkesztő munkáit készítette;

**Páromnak Veronikának**  
aki elnézi nekem, hogy szabadidőm az  
írásnak szenteljem

## Tartalomjegyzék

Admonitum	3
Ajánlás	4
Ahonnán jöttem	5
Amatőr rímfaragó ars poeticája	6
A hit paradoxona	6
A remény	6
A tánc	6
A harangok most...	7
Nem imádkozom	7
Az élet	8
Anyácskám ...rád emlékezem	9
Megbékélve	9
Álomcserepek	10
Gondolatok a templom csendjében	10
Álmod legyen...	10
Alig van már	11
Annyi minden	12
Dúl a háború	13
1996. május 29.	14
Kérded mi legyen	14
Virágban minden	15
Egyszer talán...	15
Zárójel nélkül	16
Azok...	16
Vidulni kellene	17
Az esély	17
Térdepelve II.	18
Te vagy ki védett...	19
Valót szaggat	20
Törött rácsok közt	21
Szikla voltam egykor	22
Csak a fák tudnak	22
Sz...mint szerelem	23
Sebet hagyni...	23
Rekviem egy hajléktalanért	23
Paradoxonok	24
Patched up peace	25



Nem kérek	25
Nélküled	25
Mint óriási lepkeszárnyak	26
Mint fogyó hold	27
Mit a múltó idő	28
Állj meg egy pillanatra	29
A döntés a tiéd	30
Carpe diem	30
Bezárva	31
Csend van	32
Egy kócos kis pillanat	33
Elmúlik egyszer	34
Egy dal szól csendben	35
Algyő a „Tisza virága”	36
Az öreg hegedű	37
Absztinens	38
Augusztus 20. margójára	39
Bogárlét margójára	40
Ha tényleg leszállna	41
Harminc ezüstért	42
Utam balladája	43
Versbe szövött	44
Tényleg	45
Vajon miért nem szabad...	46
Tényleg haragszik most...	47
Vágysz-e új hazára...	48
Szűkölhethnék mint...	49
Újjászületés ígérete	50
Talán ha látod	51
Sikolt a lélek	52
Nincs tovább	53
Oly sokszor gondoltam	54
Most megtörni nem	55
Notre Dame...2019	55
Mondják	55
Nyári éjszaka	56
Ott ...akkor	57
Mondóka	57
Lét a tét	57

Konklúzió	57
Koronavírus margójára	58
Kihívás	58
Kóbor áramoktól	58
Húsvét ígérete	59
Húsvét ünnepe...2020	60
Hidd el ha mondom	61
Karantén ...buli	62
Ha úgyis...	62
Ha lennék...	62
Átkozott képek	63
Abbahagyom	64
Csukott az elme	65
Édenkertben	66
Az időtényező	67
Azon a forró éjszakán...	68
Csendben ülök	69
Ballagás margójára	70
Ballagás...2020	70
Az élet nagy dolgai	71
Élni kéne...	71
Ezer apró jel	71
Fehér József költő és író születésnapjára	72
Döngve csapódott...	73
Elfogyni látszik	74
Akkor is lesz	75
Talán egy...	75
Éji gondolatok	76
Süllyedő hajó	76
Száttört álom	77
Sokszor vétkeztem	78
Pünkösd paradoxona	79
Tél van	79
Talán egy tánc	80
Sorsom és én	80
Rossz álmokat sző	81
Süli András emlékére	82
Református Gimnázium Szentendre (20. születésnapjára)	83

Ölemben ül a csend	84
Óhaj	85
Akkor ott...	85
Mint a monszun	85
Mögötted vétkek	86
Mit lát a nap...	87
Mit magammal vinnék	88
Mint eldobott álarc	89
Táncol a csend	89
Megmérettetés	90
Még ver a szív	94
Miért kérded	94
Megfejténéd-e	95
Mindennapi farsang	95
Maradnom kell	96
Ma ...margójára	96
Emlékezz rájuk ...II. Magyar Hadsereg emlékére	97
Ha véget ér a pünkösdi ünnep	98
Eretnek voltam	99
Én nem időzők	99
Mindenütt csak	100
Kommentek margójára	100
Mindennapok	101
Miért teszi ezt...	102
Miért mindig	103
Lehet hogy...	103
Megtört a csend	104
Levedlem most	104
Már tudod	105
Mai világ margójára	106
Lélekharang	106
Küzdelem	107
Küzdeni	108
Lellei emlék	109
Hidd el, mindennek...	109
Ki vagyok én?	110
Ha megáll vonatom	110
Ha néhanapján	111
Hajnali gondolatok	113

Hallod?	114
Ha nem vigyázunk	114
Kérlek mondd el...	115
Kérdés, válasz nélkül	115
Inkább neved Vándor	116
Gyermeknap másik oldala	116
Kérdést feltenni	117
Itt élek én	117
Jó lenne újra	118
Felébredek	119
Végül	119
Ha kiderül mégis	120
Furcsa világ	121
Fel kell állnod	122
Gondolat az érzésről	122
Én nem akarok mást	123
Bemutatkozás	124
Köszönetnyilvánítás	126
Tartalomjegyzék	127
Impresszum	132

## **IMPRESSZUM**

**Hegedűs Gábor 2020**

**Kiadó: Hegedűs Gábor**

**Grafika: Berkes László**

**Megjelent: e-PUB A/5 ív terjedelemben 132 oldalon**

**ePUB ISBN 978-615-00-8057-4**

**A szerző részére minden jog fenntartva!**



**"Ahonnan jöttem  
csillagképek  
időtlen időkre  
változatlanok  
fényesek halódók  
kicsik és nagyok  
ha időm lejár  
hozzájük távozok"**

